

Житно Зърно

БР. 1

ПЕТИНАДЕСЕТА ГОДИНА

1941

СЪДЪРЖАНИЕ:

Стрелецъ.	Доброгo и злoгo въ живoгa
Д-ъ Ел. Р. К.	Прирoдa и мaшинa.
Инж. хим. Д. В. Кочoвъ.	Сaмъ съ сeбe си.
Бoянъ Бoевъ.	„Грaници“ и „прoпaсти“.
	Пoнятиeтo „oргaнизaтoръ“ въ нoвaтa биoлoгия
	въ връзкa съ oкултизмa.
Д-ръ мед. Ил. Стр.	Синтезa нa биoлoгични функции.
П. Мaневъ.	Астрoлoгия. Тълкувaнe нa аспeктитъ.
Нeдѣлчo	Тритъ цaрствa и живoтa.
Изъ нaшия живoтъ. Бoянъ Бoевъ:	Нoвoгoдишeнъ рaзгoвoръ съ Учитeлeя
Стрeлeцъ	Пo кoлeлoтo нa зoдиaкa. Кoзиpoтъ.
Д. Aн-вa и С.	Стиxoвe.
Д-ръ Е. К.	Aнри Бeргсoнъ.
Зaгaдъчни явлeния	
Озвиви, вeсти и книгoписъ.	
Du Maître.	Le nouveau qui naît

S O M M A I R E

Sagittaire.	Le mal et le bien dans la vie
Dr. El. R. K.	La nature et la machine
Ing.-chim. D. Katchov.	Seul avec soi-même
B. Boev	Limites et abîmes.
	L'idée „organisateur“ dans la nouvelle biologie
	en rapport avec l'occultisme.
D-r med. Il. Str	Synthèse des fonctions biologiques.
P. M.	Astrologie. Interpretation des aspects.
Nedelitcho.	Les trois règnes et la vie.
De notre vie	B. Boev: Entretien avec le Maître au nouvel an.
Sagittaire.	La Roue du Zodiaque Capricorne
D. An-va et S.	Vers.
Dr E. C.	Henri Bergson
Phénomènes énigmatiques.	
Echos, nouvelles et livres nouveaux.	
Du Maître:	Le nouveau qui naît.

ЖИТНО ЗЪРНО

ГОД. XV.

БР. 1.

Доброто и злото въ живота

Животът е найценното за човѣцитѣ, затова той интересува всички. Животът има две страни. Съвременната наука и пъкъ всичкитѣ науки отъ памти вѣка доказватъ, че животът се проявява по две посоки: по посоката на доброто и по посоката на злото. Най-хубавото нѣщо въ свѣта е животът; най-грозното е пакъ животът. Животът е най-голъмото благо, но и най-голъмото нещастие е пакъ той. Животът е създалъ рая, но той е създалъ и ада. Красивиятъ животъ е създалъ рая, лошиятъ животъ е създалъ ада. Добриятъ животъ е създалъ добритѣ хора, лошиятъ животъ е създалъ лошитѣ хора. Животът произвежда всичкитѣ противоречия въ свѣта.

Животът като проявление на любовта се изявява по два начина: една любовъ той проявява въ умраза, друга любовъ той проявява въ обичъ. Не че любовта е причина за това, но животът има изкуството да обърне любовта въ омраза. Човѣкъ може да запита, какъ става това. То е изкуство на живота, което само той знае. Не е нужно човѣкъ да знае, какъ животът обръща злото въ добро и доброто въ зло.

Животъ, който обвързва човѣка, е лошъ; животъ, който освобождава човѣка, е добъръ. Животъ, който внася свѣтлина въ ума, е добъръ; животъ, който внася тъмнина въ ума, е лошъ. Животъ, който внася сила въ човѣка, е добъръ. Животъ, който внася безсилие и слабостъ, е лошъ. Човѣкъ, като стане лошъ, може ли да бжде силенъ? Обикновено хората мислятъ, че и лоши като станатъ, могат да бждатъ силни. Това е невъзможно. И най-силнитѣ хора, като влѣзе въ тѣхъ лошиятъ животъ, ставатъ безсилни. И най-добритѣ хора, като влѣзе въ тѣхъ лошиятъ животъ, постепенно ставатъ лоши. И най-умнитѣ хора, като възприематъ лошия животъ, следъ време ставатъ глупави.

Когато човѣкъ обича, въ него царува добриятъ животъ. Когато не обича, въ него царува лошиятъ животъ. Единъ лошъ човѣкъ не може да обича. Една овца не може да очаква единъ вълкъ да я обича. Като посети човѣкъ сѣдилищата и затворитѣ, или ако иде въ една касапница, може да види, каква е обичта на съвременнитѣ хора и каква е съвременната култура. Добриятъ и лошиятъ животъ сж създали свѣта такъвъ. Като дойдемъ до живота, не може да правимъ никакво възражение. Никой не може да каже на лошия животъ, защо така постѣпва. Никой нѣма право да пита добрия животъ, защо така постѣпва. И двата живота сж самостоятелни, и двата живота се разбиратъ и обичатъ. Въ какво отношение се разбиратъ? — Злото и доброто се обичатъ. Две

нѣща несъвмѣстими, но се обичатъ. Тѣй хубаво се обичатъ, че винаги сж нераздѣлни. Нищо въ свѣта не е въ сѣстояние да раздѣли добрия животъ отъ лошия. Нѣкои хора искатъ да знаятъ, какво нѣщо е лошиятъ животъ. То е неразбранъ въпросъ. Първата жена отъ цѣлия човѣшки родъ искала да отдѣли добрия животъ отъ лошия. И ние до день днешенъ се го раздѣляме и по тоя начинъ създаваме своитѣ нещастия. Нѣкои питатъ, какво има задъ добрия животъ. Задъ добрия животъ е лошиятъ. А задъ лошия животъ какво е? — Задъ лошия животъ е добриятъ животъ. — Тогава какъвъ ще бжде краятъ? — Краятъ ще бжде и лошъ и добъръ.

Животътъ се проявява въ свѣта на доброто и въ свѣта на злото. Злото въ свѣта служи като единъ усилвателъ. За да усили човѣкъ своята добродетель, трѣбва да мине презъ царството на злото. За да намали човѣкъ злините, трѣбва да мине презъ царството на доброто. Следователно, ако човѣкъ иска да усили своето добро, трѣбва да мине презъ царството на злото.

Любовта въ добрия и въ лошия животъ има само единъ контролъ. Контролъ върху живота може да прави само любовта. Любовта не превръща добрия животъ въ лошъ и лошия животъ въ добъръ, но любовта само контролира тия два живота. Когато се говори за любовта, разбираме тази контролна сила, която може да внесе хармония въ живота, да избави човѣка отъ негодитѣ и страданията, на които е изложенъ. Нѣкой пжтъ човѣкъ се безпокои за нищо и никакво. Единственото нѣщо, което може да успокои човѣка, то е любовта. Когато Писанието казва: „Това е животъ вѣченъ, да позная Тебе единаго Бога“, се разбира: Това е щастливиятъ животъ да познаятъ хората любовта. Човѣкъ, който се отдалечава отъ любовта, той създава своитѣ страдания. Човѣкъ, който се приближава при любовта, той създава своето щастие. Въ отдалечаването отъ любовта, иде лошиятъ животъ. Тамъ е свѣтътъ на злото. Като се отдалечаваме отъ любовта, ние създаваме една почва на злото. Смъртта вече иде. Въ живота на страданията човѣкъ ще познае смъртта. Човѣкъ се бои отъ смъртта. Но що е смъртта? — Смъртта, това е най-лошиятъ животъ. Какво е блаженството? — То е най-добриятъ животъ. Адътъ е лошиятъ животъ, лъжата. Раятъ е истината. Когато хората казватъ, че безъ лъжа не може, разбиратъ, че въ лошия животъ безъ лъжа не може.

Самиятъ човѣкъ едновременно е и добъръ и лошъ. Човѣкъ наполовина е лошъ и наполовина е добъръ. Апостолъ Павелъ казва, че духътъ и плътта се борятъ. Въ човѣка добриятъ и лошиятъ животъ се борятъ. Когато казваме, че духътъ и плътта се борятъ разбираме, че духътъ се стреми нѣкакъ си да подигне плътта. Той ръководи тази плътъ. Ако плътта би се превърнала въ духъ, духътъ какъ би се проявилъ? Плътта е единъ свѣтъ за проявление на духа. Ако грѣшарътъ нѣма калъ отъ какво ще направи грѣнци? Ако градинарътъ нѣма семена, съ какво ще посѣе градината си? Тамъ, дето хората се каратъ, може и да се радватъ. Тамъ, дето хората грѣшатъ, може и добри да бждатъ. Погрѣшката подразбира едно добро и доброто подразбира една погрѣшка.

Като се говори по този начинъ, нѣкои може да помислятъ, че се насърдава злото въ свѣта и че хората се развращаватъ. Лошиятъ.

животъ е, който развращава хора. Добриятъ животъ облагородява хората. Лошиятъ животъ не може да сядимъ. И добриятъ животъ не може да сядимъ. Когато животътъ дойде, ние трѣбва да благоговѣемъ предъ него. Не може да кажемъ: Защо животътъ е лошъ? Ние съ благоговѣние трѣбва да седимъ предъ живота, който се проявява като добъръ и като лошъ. Като дойде животътъ, ще си затворимъ устата и нищо нѣма да говоримъ. Когато попитали единъ отъ великитѣ учени на Египетъ, какво нѣщо е злото, той само си стисналъ устата. По този въпросъ и най-мъдритѣ хора мълчатъ.

Често хората казватъ, че дяволътъ ги мъчи. Никакъвъ дяволъ не ги мъчи. Лошиятъ животъ мъчи хората. Щомъ човѣкъ попадне въ лошиятъ животъ, той го мъчи. Нѣкои питатъ, защо е злото въ свѣта. Ако злото бѣше непотрѣбно, то не би съществувало. Щомъ то съществува, то е потрѣбно на битието. Въ свѣта и доброто и злото сж потрѣбни.

Трѣбва да имаме любовта като регулаторъ на нашия животъ. Само законътъ на любовта може да регулира доброто и злото, само тя може да регулира добрия и лошиятъ животъ, за да излѣзатъ на добъръ край. Ако ние може да възприемемъ любовта, която може да регулира нашия животъ, тогава ще влѣземъ въ връзка съ онова велико Начало, което ни ръководи. Ако индивидътъ възприеме любовта, може да уреди живота си. Ако обществото, ако народътъ възприематъ любовта и тѣ могатъ да уредятъ живота си.

Да възприемемъ любовта и ние, за да уредимъ нашия животъ.

* * *

Природа и машина

Човѣкъ е сътворилъ свое малко царство въ мълчаливитѣ, великодушни обятия на природата и се нарекълъ „господаръ“ и „победителъ“ на свѣта. Не е безинтересно да се занимаемъ съ тия две думи и да проследимъ въ едри черти тия две битиета — хилядилѣтната мълчалива природа и героичното усилие на мравката съ разумъ, наречена човѣкъ, пропѣплила по нейната огромна снага.

Грандиозността на природата се крие въ нейнитѣ закони, а величието на човѣка въ това, че той може да ги съзре срѣдъ привидното „безредие и случайностъ“, които и до днесъ за много човѣци сж управляващитѣ принципи на цѣлокупния животъ. Въ необхватния и величавъ замахъ на творението, ржката, която изгради въ „шестъ дни свѣта“, създаде и това микроскопично чудо, което днесъ се е опѣлило срещу нея и пише въ своитѣ съчинения, че води борба съ природата и скоро ще я „завладѣе“. На това дребно по размѣри сжщество, тая творческа ржка далєе острieto на единъ разумъ, съ който то дълбае въ кората на единъ свѣтъ, отъ който то се надѣва да извлѣче всички тайни, за да сглоби единъ свой порядъкъ и една философия на таблици, номенклатури, графи и дефиниции. Това сжщество пѣпли както и всички други по лицето на земята, измжчвано отъ глада на стомаха си, но за щастие и отъ единъ другъ гладъ, който го отдѣля отъ тая унизителна биологична стълба — гладътъ на своя пробуденъ духъ, който го кара да повдига глава къмъ звездитѣ, въ които търси отразено едно вжтрешно великолепие.

Знаменателно е това, че първото нѣщо, което откри човѣкътъ въ оная отдалечена епоха, когато тѣлото му бѣше покрито съ косми и челото му бѣше само съ нѣколко градуса повдигнато отъ челата на звѣроветѣ, е машината. Никой не знае, разбира се, тоя потъналъ въ гжстия мракъ на епохитѣ день, когато човѣкъ се кръсти въ духа на механиката, създаде машината, обикна я безкрайно и я направи свое божество и свой тиранинъ. Може би нѣкой огроменъ камъкъ се билъ изпрѣчилъ предъ неговия пжтъ и въ желанието си да го отмѣсти, той е грабналъ намиращото се наблизко дърво и е извършилъ първата фатална крачка въ завладѣването на машината. Тоя день е забележителенъ и съ това, че въ него стана първото отлжчване отъ животинското царство, защото нека се разбере добре това, макаръ че за нѣкои е много трудно да го проумѣятъ, човѣкътъ трѣбваше да отпочне една велика борба съ мрачината и гжстата лепкава калъ, въ която бѣ падналъ неговиятъ духъ, за да достигне своето освобождение. Има едно знание, което може би не е много популярно, но което ни приобщава съ основната идея, че цѣлиятъ процесъ на личното колективно и космично битие не е нищо друго, освенъ усилие да се освободи заробенитъ човѣшки духъ. Буднитѣ духомъ нѣматъ нужда да дойдатъ въ допиръ съ изворитѣ на това знание, за да се убедятъ въ изказаната истина, защото тѣ усѣщатъ това вжтре въ себе си като нѣщо дадено на съзнанието имъ.

Още тогава, въ тия мрачни предисторични времена, човѣкътъ, макаръ и много бледо, е осъзнавалъ борбата между своя духъ и инерцията на материята, въ която е било затворено неговото съществуване. Философското вглеждане въ машината открива успоредно съ конвенционалното обяснение, което дава за нея икономическата наука, единъ символиченъ образъ за превъзходството на душата надъ всѣка материална съпротива. Но какво представлява машината? Да отговоримъ на тоя въпросъ, преди да навлѣземъ въ по-нататъшното разглеждане.

Отъ чисто механично гледище, тъй както машината по сѣщина принадлежи на механиката, машината не винаги представлява сложно съчленение на части, въ нѣкакъвъ най-често металически „организъмъ“, който извършва съ опредѣлена точностъ и мощъ дадена деятелностъ. Въ механиката се начева съ така начертанитѣ прости машини, каквито машини сѣ всички вещи, съ които ние можемъ да извършимъ дадена механична работа „по-лесно“ т. е. съ малка сила, или нѣкакъ по-удобно, като промѣнимъ посоката на силитѣ. Разбира се, никой не може да „надхитри“ природата и законитѣ на механиката, за да очаква необикновени резултати — извършване за едно и сѣщо време дадена работа съ по-малка сила. Това е невъзможно. Постижимо е следното: съ по-малка сила може да се извърши дадена работа, но за смѣтка на по-дълго употребеното време, при което сумата отъ извършенитѣ движения пакъ ще бѣде равна на постигнатитѣ резултати. Човѣкътъ, изправенъ предъ облика на невъзможното, е предпочелъ по дълго време, за да дочака „победа“ надъ онова, което е непобедимо въ кратко време. Въ единъ или другъ случай, машината не е победителъ надъ законитѣ, а само трансформаторъ на енергията.

Появата и развитието на машината има своя история, която не бихме смогнали да проследимъ въ настоящето.

Тържеството на машината е тържество на техниката и науката! Пжтътъ отъ кремъчния ножъ до телевизионния апаратъ, извървѣнъ отъ човѣчеството, е оставилъ дълбоки следи въ човѣшката душа. Усилията, борбата съ несгоди и невежество, създаватъ въ генерациитѣ на човѣшкия родъ чувство на уважение къмъ изобретателитѣ, къмъ тия, които изваждатъ изъ недрата на природата непознатитѣ сили и ги впрѣгатъ на работа за подобрене сѣдбата на човѣшкия животъ въ външно техническо отношение и освобождаватъ човѣка отъ неудобствата на първобитността. Тая адмирация се превърна на култъ и, както имамхе възможностъ на друго мѣсто да изразимъ това, отъ човѣшко изобретение, машината се превърна въ идолъ и тиранинъ. Механичното взе върхъ и то стана религия на много хора въ продължение на повече отъ две столѣтия. Днесъ трудно бихме срещнали човѣкъ, който да не живѣе съ чувство на върховно почитание къмъ механизма. Нѣщо повече, нѣкои разглеждатъ живия свѣтъ като машина. Механизирането на живота до едни предѣли бѣше знакъ за прогресъ и гордостъ за човѣшкия родъ, но настѣпи време, когато това механизирание задръства правилния вървежъ на оная мисль, съ която ние трѣбва да проникнемъ въ свѣта на идеитѣ, въ причинния свѣтъ на феноменитѣ, който е господаръ на нашия образенъ свѣтъ на триизмѣрното пространство.

Преди да бѣде хидравличниятъ двигателъ, преди да се направи колелото, трансмисията, парната машина и електричното динамо, силитѣ

на природата лежаха и чакаха мълчаливо творческата ръка на майстора, вдъхновена от лъча на идеалния свят, свѣтътъ на творческата мисъл. Въ недрата на природната съкровищница чакаха стихийтъ, но не човѣка, който ще ги „победи“, а човѣка, който ще се приближи до тѣхъ съ мъдростъ. Тия стихии стояха невидими, завити съ завесата на непорочната първичностъ. Тѣ потичатъ по пѣтищата, които човѣкъ имъ посочва, изучилъ и подчинилъ се предварително на тѣхната първична воля, защото никой не може да промѣни посоката, по която се върти колелото на свѣтовното развитие и да върне процеситѣ въ посока и пѣтъ споредъ произволното си хрумване. Човѣкъ може да се нареди въ огромния потокъ на текущитѣ енергии и да ги използва точно по тоя пѣтъ и закони, по които тѣ сж оставени да текатъ отъ „преди всички вѣкове“. При това човѣкъ е отговоренъ за всѣки ергъ енергия, за всѣка калория топлина, за всѣка частица въ огромното море на природнитѣ процеси. Природата е преизобилна и щедра повече, отъ колкото ние можемъ да си представимъ, но тя не е индиферентна къмъ начина и целитѣ, за които ние изразходваме нейнитѣ запаси. Човѣкътъ днесъ е много заспалъ и съ корави възгледи за свѣта, за да проникне въ великата тайна на бедствията, които ни преследватъ понѣкога масово и съ ужасна неотмѣнностъ. Твърде е рано да се говори на безвѣрния, но претоваренъ съ суевѣрия свѣтъ, че това е езикътъ на природата, която е размахала своята тояга.

Основниятъ и непромѣнимъ законъ въ тая природа — законътъ за запазване и превръщение на енергията — направлява всички процеси въ органичното и неорганичното царство и никой нѣма властъ да промѣни нищо отъ това, което повелява той. Участието на човѣка въ общото течение на процеситѣ се свежда само въ нѣкои микроскопични промѣни въ посоката и вида на силитѣ, като при това нѣма властъ да унищожи нито единъ грамъ отъ веществото, нито единъ квантъ отъ енергията. Не останаха ли само смѣшни опити всички старания на човѣка да създаде Регретиумъ mobile? Ние се самоизлѣгваме, наричайки себе си „господари на свѣта“, безъ да сме завладѣли първомъ себе си, безъ да сме се приобщили къмъ направляващитѣ сили съ смирение, мъдростъ и съ воля да приложимъ усилията си къмъ осъществяване голѣмия свѣтовенъ планъ. Ние трудно осъзнаваме, че „победата“, която нанасяме надъ материалния свѣтъ, става съ цената на собствения ни животъ, защото дори и камъкътъ, който повдигаме съ ръка, взима отъ нашитѣ запаси, за да бжде сложенъ на по високо мѣсто. Разрастването на единъ животъ става за смѣтка на другъ, който се изразходва, за да се продължи едно друго съществуване. Законътъ на развитието нарежда събитията, които сме нарекли своя история така, че да бжде осъщественъ великиятъ планъ. Човѣкъ е направилъ всрѣдъ мълчаливото царство на природата свое малко царство, на което се счита господарь. Символъ на това царство е машината, предъ която съвременниятъ човѣкъ има вече преклонение.

Чистата проява на човѣшкия свободенъ духъ изключва механичното. За духа появата на машината е постижение, а не победа. Тоя духъ съзърцава първичнитѣ запаси отъ природни сили като съкровищница на мощъ, отъ която природата гради формитѣ и пуска живота да ги обладава да се изпълни върховната замисълъ. Механизмътъ не е самостоенъ

животъ. Той се направлява отъ силитѣ, а силитѣ произхождатъ отъ духа.

Земята се върти отъ памти-вѣка по сжщитѣ точни закони около своята ось и около слънцето. Човѣкъ следъ дълга еволюция, следъ системна подготовка на своя умъ е могълъ да проумѣе, какъ става това, какво е денонощенъ периодъ, какво е линейна и жглова скоростъ, що е централно ускорение и др. Тѣ си сжществуваха и преди това, както и цѣлата удивителна хармония на небесната механика. Не победа надъ земята, а победа надъ невежеството представляватъ откритието на законитѣ. Тѣ сж показалецъ не на завладѣване свѣта отъ човѣка, а на възхода и освобождение на неговия духъ, който се увежда въ тайнитѣ на мирозданието. Ние гледаме прекрасния пейзажъ, отразенъ въ стихналата вода на езернитѣ води. Човѣкъ го е гледалъ и преди хиляди години, но днесъ ние знаемъ законитѣ на геометричната оптика, знаемъ за действието на молекулярнитѣ сили по тая повърхностъ, знаемъ защо капката има сферична форма, но тия сили сжществуваха, още когато се раждаха „небето и земята“. Победа надъ природата ли е това опознаване?

Идватъ времена, когато изучаването на природата не ще ни води къмъ суха и студена механичностъ, а къмъ адмирация на силитѣ.

Машината следва пътя на духовното развитие. Въ наши дни тя е изключително въ услуга на разрушението и смъртта. По чистия кристаленъ лазуръ на небето бръмчатъ стоманенитѣ птици, които носятъ смъртъ и разрушение. Градове и села тръпнатъ подъ собственитѣ си развалини, разтърсени отъ жестокия трѣсъкъ на бомбитѣ. Огромни стоманени дула, насочени едно срещу друго, бълватъ желѣзо и смъртъ. Хиляди човѣци страдатъ непоносимо и жестоко съ разбити кости и разкъсани меса. Ето машината, която бѣше помощница на човѣка, днесъ е неговъ убиецъ. Това не би било така, защото машината е бездушна и мъртва вещь предъ волята на живия човѣкъ, а човѣкътъ никога не е ималъ по-страшенъ врагъ отъ своето невежество.

Човѣкътъ води борба, да се освободи отъ веригитѣ на едно робство. Машината, която той е създалъ, може да му бжде и врагъ и приятель. Зависи отъ самия него. Съ машината ние промѣняме една малка частица отъ заобикалящата ни действителностъ, а природата — родителка на силитѣ, съ които си служимъ, остава строга, неуловима, велика въ безмълвната си мощъ, вѣчно млада, жизнена, както въ първитѣ ѝ дни. Нашитѣ машини сж играчкитѣ, чрезъ които растатъ малкитѣ деца, а децата, увлѣчени въ своята игра, забравятъ за будното око, което ги гледа съ тихо и любещо великодушие.

Д-ръ Ел. Р. К.

Самъ съ себе си

Думитъ сж ясни по само себе си, ала все пакъ тѣ иматъ редица значения. Първомъ, тѣ могатъ да се взематъ въ чисто физически смисълъ — да остане човѣкъ самъ. Тѣ могатъ да се взематъ и въ чисто психологически смисълъ — самъ вътре въ себе си, съ вътрешна пустота или пълнота, съ смисълъ или безсмислие. Самъ, когато човѣкъ е „зоонъ политиконъ“ (социално животно)? Какъвъ е смисълътъ на самотата, когато човѣкъ не може да постигне нищо безъ помощта на другитъ? Естествено малцина въ живота оставатъ сами, малцина чувствуватъ тази нужда, а още по-малко могатъ съзнателно да я схванатъ и да я осъществятъ.

За постигането на едно какво да е дѣло сж необходими съединенитъ усилия на много сжщества — казвамъ сжщества, защото не само хора подпомагатъ осъществяването на едно дѣло. За прокарването на каквато и да е идея на земята сж сжщо необходими усилията на мнозина. Разбирането, обаче, на една идея, на една дълбока истина за живота, на една мъдростъ, става само вътре въ всѣки човѣкъ, въ тишината на неговата душа, въ дълбокия миръ на неговото „Азъ“, освободено отъ всичко чуждо и външно.

За всичко отдѣлния човѣкъ се нуждае отъ обществото, отъ подобнитъ на себе си, но има една страна въ живота, при която човѣкъ се нуждае само отъ себе си и никой другъ. Нищо не е въ състояние да помогне на човѣка — нито книги, нито съвети, нито образование, когато той трѣбва самъ да разбере нѣкоя дълбока истина за сжщността на живота, за произхода му, за самия човѣкъ и неговата сжщностъ, за отношението му къмъ всичко, което го обкръжава, къмъ битието. Може да е целъ много съчинения по тоя и други подобни въпроси, може да знае мнението на мнозина и на редица философски, религиозни и научни учения, ала само когато човѣкъ стигне до своята пълна вътрешна самота, подпомогнатъ сжщо отъ физическо усамотение, може да ги разбере истински и да му станатъ плътъ и кръвъ — истинско разбиране, убеждение.

Въ миналото разнитъ религиозни системи сж предлагали на човѣка временно усамотение за разрешаване на сложни и трудни въпроси, които сж го занимавали, за вътрешно успокоение и намиране себе си, за влизане въ хармония съ Бога, съ Природата, съ живота. За посветенитъ въ древнитъ религии, за посветенитъ въ тѣхнитъ чисти, Божествени учения е ясно, че уединението, усамотяването се е препоръчвало като методъ за ученика на Божествения пътъ за разбиране на проститъ истини на живота, за влизане въ хармония съ себе си — пречистване на чувствата и укрепване на мисълта, за намиране, прозирание Бога въ глъбината на душата. За ученицитъ на древнитъ религии и окултни школи усамотението е било необходимо за провѣрка на придобититъ знания — доколко тѣ сж останали жива сжщностъ. Трѣбва да се съжалява — или това може би е било сжщо необходимо въ развитието на човѣчеството, че отъ чистата форма на усамотение, която древнитъ религии и окултни школи сж предлагали като методъ за себеизучване

и познание, се е създало калугерството, което повече или по-малко е едно извращение на дълбоката вътрешна нужда от временно усамотяване.

Ако за древността е било възможно едно какво и да е временно откъсване от живота, по право от външния свят, с цел да намъри себе си — кратко казано, за днешния страшно динамичен свят, това е досущ невъзможно, освен за малцина. Това е така защото за мнозинството от хората не съществува никакъв въпросът за нуждата от усамотение. — Животът е тъй бърз и тъй пълен с грижи и необходимости, че не остава всекиму време да мисли върху проблемите на живота. Тия проблеми сж за философите и религиозните пастири и отчасти за учените! За болестите, които раздрусват нашия живот има лекари — те трябва да мислят за нас. Съ една реч, за всичко днес си има специалисти и всеки трябва да мисли върху специалността си. Животът днес е разкъсан на специалности и частности и сякаш човъкът принадлежи на някаква само частност. Загубено е чувството и мисълта за цялостта на самия живот. Затова човъкът не си поставя за разрешение проблемите за живота. То е за философите! Прав е един писател, който казва, че днес няма философи. А когато някой днес си постави някой дълбок въпрос за себе си, за живота и търси да му даде разрешение, за него хората казват, че е остарял. Днес е предоставено на старите хора да мислят върху въпросите на живота, сякаш това е признак на остаряване, на „сенилна дегенерация“, а не една дълбока необходимост. И доколко светът е потънал в излишна външност, в излишна динамичност и специалност, сведочи пълното безсмислие, което цари навсякъде. Вземете за пример днешната западно-европейска война, която разрушава безмилостно всичко. Къде е смисълът в съвременния свят, в съвременните хора, в днешния живот? Съществува ли той у тия, които ръководят съдбините на човчеството? Разрушава се, унищожава се всичко — градове, села, живота на хората в името на мира и справедливостта!

За нас е ясно, човчеството е дошло до тия катастрофи, защото е загубило мърката за цялостта на живота, защото малцина търсят себе си за да намърят живота на всички, защото малцина проникват в себе си, за да разберат простите истини на живота и колко малко в действителност сж неговите истински нужди. Малко повече вглъбяване в себе си и недоразуменията и войните между хората ще изчезнат. — — —

Ала и в съвременния свят на техника и външна динамичност има пробудени улове, които разбират нуждата да останат навремени съ себе си, да поразмислят за самите себе си, за живота на другите, за живота въобще, за страданията и радостите, за доброто и злото, за мъдростта и любовта, за истината и безсмислието. Войните през последните десетилетия раздрусаха доста свята, хората се обезвъриха в всичко и някои правилно се насочиха към себе си. Не сж малко тия единици днес, които сж вкусили от водите на живот вечен в себе си. Има ги измежду прости и учени, измежду богати и бедни. Някои от тях сж съумели да оставят в слово добитите опитности от „надникването“ в себе си. Те сж красиви и богати.

В следващите редове бихме желали да поднесем на приятелите си само някои от хубавите душевни плодове, които сж се отро-

нили въ душата на единъ отъ нашитѣ голѣми съвременници, името на когото е известно на всѣки, който е отварялъ поне вестникъ — голѣмиятъ изследователъ на Южния полюсъ адмиралъ Ричардъ Бърдъ, по време когато той е прекаралъ седемъ месеца самъ на „Предния постъ“ на Южния поляренъ континентъ на 80° 08 ю. шир. презъ 1934 г. Изживяванията и опитноститѣ си той е изложилъ въ дивната си книга „Самъ“, излѣзла презъ 1938 год.

„Предниятъ постъ“, както самъ Бърдъ го опредѣля, се намираше въ мрачната безкрайностъ на ледената граница Росъ, между малка Америка и самия Юженъ полюсъ. Между научнитѣ наблюдения, които адмиралъ Бърдъ е трѣбвало да прави тамъ, една друга важна целъ на усамотението му е била „желанието му да прекара известно време въ миръ, спокойствие и пълна самота, за да може истински да прецени тия блага. Нищо повече“. Нуждата отъ себевглѣбяване Б. не е чувствувалъ поради нѣкакво несчастье. Животътъ му е билъ „възможно най-щастливия, но прекалено буренъ“. Десетки години разни експедиции сж поглѣждали изключително времето и мислитѣ му. Презъ 1919 г. — флотски презокеански полетъ; презъ 1925 г. — експедиция въ Гренландия; презъ 1296 г. — Северния полюсъ; презъ 1926 г. — Атлантическия океанъ; 1928 — 30 год. — Южния полюсъ. Презъ 1934 — 35 год. пакъ Южния полюсъ. Презъ 1939 — 40 год. отново Южния полюсъ (експедицията едва сега е получила нареждане да се върне, понеже Щатитѣ неможели да я подържатъ повече). Трѣбва дебело да се отбележи, че всички експедиции, може би съ изключение на настоящата последна, сж били уреждани и заплащани въ послѣдствие отъ самия Бърдъ. (Страхотна грижа!). Така става твърде ясна голѣмата нужда, която е изпитвалъ Б. отъ усамотение и следователно отъ възможността да прецени отново въ пълна самота всичко около себе си.

Не е необходимо да коментираме факта, че човѣкъ като Бърдъ, съ такава свѣтвона слава, щастливъ човѣкъ, е почувствувалъ нуждата отъ абсолютна самота и за да я има, той избира „Предния постъ“ на границата на леденото море Росъ, на Южния полюсъ и то презъ зимата, когато тамъ владѣе дълга шестмесечна нощъ. Изолацията, усамотението е, казено на земенъ езикъ, абсолютно. На Южния полюсъ, който е покритъ съ нѣколко стотинъ метра дебела ледена покривка, владѣе студъ, който е владѣялъ върху земята презъ ледниковата епоха. Срѣднитѣ температури презъ зимата на този шести континентъ се движатъ между 40 и 60° подъ нулата. Б. измѣрилъ веднѣжъ — 89°. По студено отъ всѣкъде другаде по земята! При такава срѣдна температура трудно е да се приспособи какъвто и да е органически животъ. Това е достатъчно, безъ да описваме климатическитѣ и други условия на Южния полюсъ, за да разберемъ съ колко трудности е била съпроводена самотата на Ричарда Бърдъ. Прекаралъ е седемъ месеца въ една ужъ специално построена сглобяема дървена барака — въ послѣдствие се установи, че е съ много недостатѣци, заровена изцѣло въ леда. Храни и гориво е ималъ достатъчно, но на всичко е трѣбвало да се слугува неимоверно много. Научнитѣ наблюдения и подържането на живота тамъ сж отнемали на Бърдъ не по-малко отъ 15-ина часа на день. И той установилъ, че на полюса не би могълъ да издържи, ако не работи, ако не е погълнатъ отъ работа — въгрешна, духовна и външна — физическа и

научна. Не можемъ да се спремъ на цѣлия животъ на Б. на „Предния постъ“ — на всекидневнитѣ му занимания, трудности и страдания. Тѣ сж много. Може да кажемъ съ езика на окультизма, че Бърдъ въ своето усамотение на Южния полюсъ е миналъ презъ посвещение и се е добралъ до истини, които само дълбоко посветенитѣ знаятъ като истински реалности.

Последнитѣ три месеци Б. е билъ боленъ — отровенъ отъ газоветѣ отдѣлящи се вследствие непълното горене на печката, лампитѣ и моторитѣ, съ които си служилъ. Презъ това дълго и мъчително време, той се е борилъ съ смъртта, безъ да прекрати своитѣ редовни наблюдения и безъ да съобщи за болестта на другаритѣ си, заседнали на станъ на 200 клм. северно отъ „Предния постъ“ въ Малка Америка. Въ тази борба съ смъртта, той идва до заключението: „Открихъ още нѣщо — какъ човѣкъ може да се приближи до смъртта и да не умре — да не отстѣпи предъ смъртта. Това преживяване, което бѣше само мое, ми даде най-добра представа за относителността въ живота; странно е какъ, съ приближаване на крайната развръзка, човѣкъ ясно разбира колко малко нѣща действително съществуватъ, въ колко малко нѣща трѣбва да се вѣрва.“

Потъналъ въ усамотението си, въ научнитѣ си наблюдения, въ борба съ стихитѣ — студа, снѣга, вѣтъра, въ борба съ смъртта; унесенъ въ абсолютната тишина на полюса презъ тихо време, смущавана навремени отъ пукота на леда на „Границата“ (границата между сушата и Росовото ледено море), унесенъ въ съзерцание на вълшебното южно звездно полунобе и въ пѣстритѣ замайващи по форма и разнообразие полярни сияния, Бърдъ идва до установяване, до изживяване на върховнитѣ но прости истини за живота, за неговата сжщностъ, за хармонията въ вселената, за единството между всичко, за върховния Разумъ, за доброто и правилната преценка на ценноститѣ и благата на нашия животъ. Въ следващитѣ редове ще изнесемъ неговитѣ най-важни заключения по тия въпроси.

Следъ едно дълбоко изживяване и поетично описание на небето, на звездитѣ, на полярното сияние, на снѣжната бѣлота по време, когато полярната нощъ постепенно настѣпва, Бърдъ установява съ възторгъ, „че цѣлата картина издаваше ржката на великъ творецъ“. И въ хармонията и безкрайната тишина той долови „дълбокия ритъмъ и съвършеното съзвучие, музиката на дветѣ полукълба.“

„Азъ долавяхъ тоя ритъмъ, казва той, бѣхъ частица отъ него. Въ тоя мигъ почувствувахъ ясно, че човѣкъ е наистина частъ отъ вселената. Увѣренъ бѣхъ, че този толкова правиленъ, хармониченъ, съвършенъ ритъмъ не може да бѣде дѣло на случайността, че той е предопредѣленъ, че въ това предопредѣление влиза и човѣкътъ, който не е проста случайностъ въ битието. Това чувство възвисяваше духа, проникваше въ сърдцето и доказваше безполезността на отчаянието. Вселената е миръ, а не хаосъ, и човѣкъ е нейна частица, като деньтъ и нощта“.

„Узнахъ на дѣло това, което философитѣ предъвкватъ, именно, че човѣкъ може да живѣе съ много малко. Въпрѣки безвѣрието си, започнахъ да съзнавамъ ясно единството си съ външния миръ, който е отчасти мистика, отчасти действителност. — Освободени отъ матери-

алнитѣ грижи, чувствата ми се изостряха и се насочваха къмъ нови интереси. Особеноститѣ на небето, на земята, на духа, които въ обикновено време не бихъ забелязалъ или бихъ отминалъ небрежно, сега ме привличаха и ми се струваха вълшебни.“

При една вътрешна борба, при влошаване на болестното състояние, Бърдъ установява, „че духътъ е за мене истинското мое азъ. . .“

Изъ дневника му на 11 май, като е слушалъ на своя грамофонъ една плоча отъ петата симфония на Бетховенъ, четемъ следнитѣ знаменити редове: „Правъ въ тъмнината, азъ наблюдавахъ нѣкои отъ любимитѣ ми съзвездия, които бѣха по-свѣтли отъ другъ пътъ. Изведнѣжъ ми се стори, че това, което виждамъ и това, което чувамъ е едно и сѣщо — дотолкова музиката се сливаше съ гледката на небето. Звуковетѣ се засилваха едновременно съ засилването на свѣтлината, която се извиваше надъ кръгозора въ свѣтли джги, въ лъчи, които пресичаха небето, докато го освѣтятъ изцѣло. Музиката и нощта се слѣха; стори ми се, че всички красоти сѣ сродни и произлизатъ отъ една единна сѣщностъ. Припомнихъ си едно благородно, безкористно дѣло, което бѣше по сѣщество еднакво съ тая музика и съ тая полунощна зора.“

По нататѣкъ въ дневника за тоя день срѣщаме тия ценни мисли: „Самотниятъ животъ премахва малко по малко всѣка външна проява на суетностъ.“ „Вдълбоченето въ самия мене ме накара да не опредѣлямъ това, което чувствавамъ, защото усещанията ми сѣ интуитивни и достатъчно точни“. „Постарахъ се да провѣря въздействието на самотата надъ човѣка. — Моятъ животъ на културенъ човѣкъ съ многобройнитѣ си разнообразия и развлечения ме бѣ измамилъ за истинската имъ стойностъ.“

На 17 май четемъ: „Мислѣхъ тази вечеръ за запълнения и простъ животъ, който вода; наистина тукъ не ми липсва нищо, освенъ изкушения“. „Човѣшкиятъ духъ действува съ сѣщата хармония, както електронитѣ и протонитѣ въ атома, като планетитѣ въ слънчевата система и звездитѣ въ Млѣчния пътъ“. „Презъ тия дни намѣрихъ вътрешенъ миръ, чийто отзвукъ дълго изпълваше живота ми. Вселената бѣше поезия — поезия, която човѣкъ си припомня въ дни на пълень покой.“

Въ течение на днитѣ по нататѣкъ, Бърдъ ни разкрива своитѣ знаменателни изживявания: „Откривамъ, че животътъ ми тукъ е главно духовенъ. Размишленията станаха мой нераздѣленъ другаръ, самотата по пълна, преценката ми за ценноститѣ — друга. Друго стана и понятието ми за успѣхъ. Разбиранията ми за човѣка и за мѣстото му въ всемира се сведоха до следното: Както часовникътъ върви и работи точно само когато разумниятъ човѣкъ го нагласи и навие, така и редътъ и точността въ вселената не могатъ да бждатъ дѣло на случайността. Стига човѣкъ да потърси, навредъ ще открие доказателства за единъ свѣрхразумъ. Човѣчеството е сѣщо частъ отъ всемирния редъ, частъ отъ вселената. И както тѣлесния, така и духовния животъ, така и съвестта на човѣка се управляватъ отъ законитѣ на всемира, отъ законитѣ на този свѣрхразумъ.“

Справедливостта на човѣка допринася за хармонията, напредъка и мира всрѣдъ човѣчеството. Фалшивото забавя напредъка и създава разединение. Справедливостта, води къмъ разумно поведение — силата

се замѣства съ разумъ и свобода. Фалшивото, води къмъ грубостъ и робство.

Истинскиятъ миръ се постига не съ пасивностъ. но съ усилие, дисциплина, въодушевление и любовъ т. е. борба съ чувствеността и разпущеността, които всѣватъ раздори. Когато човѣкъ успѣе да бжде въ съгласие съ себе си, съ ближнитѣ си, той е намѣрилъ мира. Народъ съставенъ отъ подобни личности е щастливъ народъ.

Животътъ на човѣка е само като проблѣсъка на свѣткавицата въ вѣчността. Подробноститѣ и сложността на вселената сж безкрайни. Затова човѣкъ не може да я обхване въ цѣлостта ѝ. Целта — единствената целъ — е да достигнешъ до вжтрешенъ миръ чрезъ хармония. Да видимъ целта и да се стремимъ да я достигнемъ, става само по себе си целъ, къмъ която постоянно се приближаваме.

Вселената е жива, следователно, тя се движи отъ разумъ, който се проявява навредъ. Една отъ целитѣ — можеби главната целъ на тоя разумъ — е постигането на всеобща хармония. Да се стремишъ къмъ тая хармония и да я достигнешъ — това значи да си въ съгласие съ всемирния разумъ. А това съгласие е най-необходимото въ живота.

И тъй — човѣчеството не е само въ вселената. Отдѣленъ отъ хората и азъ не съмъ самъ. Азъ съмъ съ тоя веченъ разумъ, мнозина го наричатъ Богъ. Когато на човѣка пропаднатъ всичкитѣ му проекти и срѣдства, когато човѣкъ се види изцѣло загубенъ, той се обръща къмъ Бога. Това направихъ и азъ по свой начинъ. — Моето безумно желание да живѣя се обърна въ едно дѣйствие, което бѣше непрекъснатата молитва.

Така завърши моята философска криза.“

Въ своята истинска самота човѣкъ намира Бога, хармонията въ живота, въ вселената. Естествено, не е необходимо всѣки да се отдѣли въ Южния полюсъ за да намѣри себе си, да преоцени нѣщата, да види Бога. Зрѣлитѣ души намиратъ времето и мѣстото. Тѣзи души, тѣзи хора сж благото и щастieto на своя народъ, на човѣчеството.

На Бърдъ „е било писано“ да бжде седемъ месеца самъ на Южния полюсъ, да бжде при това три месеца боленъ, между живота и смъртта и да намѣри пътя къмъ вечния животъ. Той напустна полюса „като завинаги остави частица отъ себе си на 80°08 южна ширина: оставяхъ тамъ последнитѣ дни на младостта си, последния остатъкъ отъ сомнение можеби, отъ безвѣрие безспорно. Въ замѣна отнасяхъ нѣщо, което никога до сега не бѣхъ ценилъ достатъчно — простата красота и чудо да чувствуващъ, че си живъ и едно ново, по смирено понятие за ценноститѣ въ живота. — — — — — Животътъ ми отново въ цивилизования свѣтъ не ме промѣни. Сега вода по-просто съществуване съ много по дълбокъ вжтрешенъ миръ.“

Той завършва: „Човѣкъ почва да се приближава къмъ мъдростта едва когато признае въ себе си, че не е вече необходимъ.“

Много сж пжтищата, по които човѣкъ може да стигне до себе си. Важното е да е узрѣлъ за това. Тогава той почва новъ животъ.

Инж. хим. Д. В. Кочовъ

„Граници“ и „Пропасти“

„... който иска да бжде съвършенъ,
да отиде при Истината“ — Учителътъ.

Откогато човѣшката мисълъ вече свободно борава съ времето, и особено откато „историческото“ въ съзнанието на мислещитѣ стана естествена схема на мисълта, отъ тогава започва и склонността явленията да бждатъ разглеждани като процеси съ свои начала, развития и завършени, т. е. като организми. Особено характерни въ този уклонъ за виждане нѣщата въ характернитѣ органически фази на развитие: раждане, младостъ, зрѣлостъ, старостъ, смъртъ, или пролѣтъ, есень, зима, сж френскиятъ философъ Густавъ льо Бонъ, английскиятъ Едуардъ Карпентеръ и всеизвестниятъ нѣмски културфилософъ Освалдъ Шпенглеръ. У последния намираме единъ префиненъ и широко обоснованъ методъ за разглеждане на почти всички постижения на дадена култура като фази или възрасти на единъ опредѣленъ „културорганизъмъ“.

Нашата задача не е да търсимъ, дали всички прояви на човѣка и явленията въ природата носятъ бележитѣ на онова, което наричаме организъмъ, но искаме да загатнемъ за това, колко широкъ и богатъ резултатъ даде дълбокиятъ усѣтъ за времето — тая скала, по която отиѣрваме стѣпките на живота. Всѣкому е известно, какъвъ грамаденъ тласкъ за физиката и сроднитѣ ѣ науки донесе ознаването на закона за гравитацията, или за астрономията кеплеровитѣ и брунони иден. Така е въ химията съ основнитѣ химични индивиди — елементитѣ, — съ атомнитѣ представи. Въобще въ развитието на всѣка наука и изкуство, въ всѣки пѣтъ, по който се движи търсещиятъ знание и себеизява духъ, ще откриемъ следнитѣ моменти: периодъ на елементарнитѣ познания — опипване нѣщата, фаза, при която се откриватъ основнитѣ принципи и закони — вкусване, и фаза на отгласъ на събрания материялъ въ разни направления, при което се подига и разширява съзнанието — или оплодяване. Крайно любопитно е, че днесъ точнитѣ науки: физиката, химията и др. сж обогатени съ толкова много материалъ, тѣ сж се добрали до извънредно важни и решителни за всѣки мислещъ принципи и закони, но всички тѣзи постижения, изглежда, не сж дали още своитѣ приноси въ космогоничнитѣ понятия и възгледи на съвременния човѣкъ. Или иначе казано: въ основнитѣ схващания на съвременния човѣкъ за живота и природата има толкова отживѣлици, толкова много стари форми, като че ли науката, изкуството и философията въ последнитѣ имъ изводи и постижения сж за повечето хора terra incognita. Или науката е недостатъчно популярна, или съзнанието на съвременния човѣкъ е претрупано съ много излишенъ материалъ, та му е невъзможно да координира понятията и възгледитѣ си съ съвременнитѣ нему научни и философски изводи. Въобще, анахронизмътъ е едно характерно явление днесъ.

Ще приведемъ два примѣра отъ съвременното учение за строежа на материята, които, правилно изтълкувани, би трѣбвало да преди-

звикатъ сериозна ревизия на понятията на така нареченитѣ материалистични, механистични и натурфилософски възрения.

При измѣрване масата т. е. тежестѣта на електронитѣ въ единѣ катоденѣ лжчѣ (снопѣ отъ електрони) намиратъ като постоянно число масата на единѣ електронѣ 9.03×10^{-28} или числото 9.03 като числителъ, а за дѣлителъ на дробѣта — единица съ 28 нули, отъ грама. Доближи ли, обаче, скоростѣта на катодния лжчѣ тая на свѣтлината, 299800 км. въ секунда, то отдѣлнитѣ електрони, образуващи катодния лжчѣ, промѣнятъ вече своята маса, тежестѣта си. Това е исторически първото експериментално доказателство на Лоренцъ-Айнщайновия законѣ за промѣнливостѣта на маситѣ въ зависимостъ отъ скоростѣта на движението на сжщитѣ. Значи, най характерниятѣ белегѣ на материята, нейната маса, тежестѣта ѣ, безѣ да бжде отнето отъ нея каква да е частица, безѣ да е загубила чрезѣ допирѣ или химическа реакция нѣщо отъ своитѣ общи качества, намалява или увеличава себе си въ зависимостъ отъ скоростѣта, съ която се движи.

Материята, тая многолика завеса, до която едни стигатъ — нарекоха ги материалисти — други не рачиха да се поклонятъ предъ нея, раздираха я или я отричаха и търсѣха отвѣдъ нея просторния свѣтъ на извънсѣтивното — зоватъ ги идеалисти; тази материя, заради която отъ памти-вѣка хората безмилостно цепятъ единния Божи свѣтъ, е разбулена отъ съвременната положителна наука до такава степенъ, че едва ли вече ще може да се яви като преграда за усъвършенствуващия се въ прозрение човѣшки духъ. Материята днесъ не е база за постройката на философски учения и мирогледи, не е и не може да бжде нито призма за нѣкакъвъ свѣтогледъ, а е фаза, състояние, моментъ само отъ една непреривна действителностъ. Материята не е единѣ свѣтъ самъ за себе си, какъвто бѣше въ миналото за мнозина, а е буква, индексъ, преходно състояние. Такава е тя въ последнитѣ изводи на висшитѣ позитивни науки: математиката, физиката, химията.

„Материализация“ и „дематериализация“ сж вече термини не само на окултизма а такива на модерната физика, и то въ най-букваленѣ смисълъ на тѣзи думи. Превърне ли се свѣтлината въ веществени частици — наричатъ това явление „материализация“, и то е такава въ най-точния смисълъ на понятието материализация, защото свѣтлината е явление на нематериалния етеръ, а осезаемитѣ частици, въ които е наблюдавано въ последно време, че тя се превръща, сж точно онова, което наричаме материя. И обратно — трансформира ли се една материална частица въ лжчиста енергия — наричатъ това „дематериализация“. Горнитѣ резултати сж добити отъ многократнитѣ опити на Heitling, W. Gentner, P. A. M. Dirac, P. M. Blackett, H. Bethe и други по следния начинъ: пропускатъ гама лжчи (нематериални лжчи отъ най-кжси вълни) да преминаватъ презѣ нѣкои метали (алуминий, желѣзо, олово); на мѣстата, кждето се забелѣзва пълно изчезване на лжча (внезапна абсорбация), констатираатъ появата на позитрони и негатрони (положителни и отрицателни електрони). Въ другия случай наблюдаватъ обратното: попаднатъ ли електрони въ високопотенционални полета, напр. въ атомни ядра, то отъ електронитѣ остава само единѣ фотоэффектѣ, т. е. електронитѣ частици преминаватъ безѣ остатъкъ въ лжчиста форма.

Горнитѣ примѣри даватъ ясна представа и подсказватъ недвусмислено, че материално и нематериално не сѣ само философски понятия, не сѣ трансцендентни области, заслужаващи само логически спекулации, а сѣ две реалности съ опредѣлени взаимоотношения и, следователно, взаимодействия. Или иначе казано, даннитѣ на съвременната физика налагатъ едно ново звено, една нова връзка, единъ новъ и решителенъ монистически принципъ между най яркитѣ антагонисти въ човѣшката мисль — материално и нематериално. За онѣзи, които следятъ диритѣ на цѣлокупния животъ, за онѣзи, които горятъ отъ трепета да се потопятъ въ първичнитѣ истини и да доловятъ нѣщо отъ битието въ неговия основенъ строежъ, съвременната наука дава достатъчно опорни точки.

Окултиститѣ, изглежда, ще могатъ, по-добре да разбератъ съвременитѣ учени, а ученитѣ днесъ повече отъ всѣкога ще могатъ да се доближатъ съ довѣрие до „древната“ наука на прозрението. Но що да се каже на спешитѣ и за научнитѣ постижения, нехаещитѣ и къмъ вѣчнитѣ истини на единния животъ? . . . Мнозина сѣ говорили на човѣка, мнозина сѣ обещавали на човѣка, мнозина сѣ водили човѣка!!... Единниятъ, както е единна любовта въ всички любещи сърдца, Единниятъ, както е единна свѣтлината въ вси свѣтли улове, Единниятъ, както е единна истината въ всички души, познали Бога, е като че ли днесъ поблизо отъ всѣкога до блуднитѣ домове на блуднитѣ синове . . .

Мжжъ и жена сѣ два полюси, но полюса на човѣка; северъ и югъ да не ни раздѣлятъ — тѣ сѣ две различни точки, но точки отъ една и сѣща ось; материя и духъ сѣ две фази, но фази на едно битие!

Боянъ Боевъ

Понятието „организаторъ“ въ новата биология въ връзка съ окултизма

Въ последнитѣ десетилѣтия Хансъ Шпеманъ и ученицитѣ му внесоха новъ приносъ за разрешението на биологичнитѣ проблеми. Тѣ пристѣпиха къмъ тѣхъ чрезъ особени методи, отъ които най-характерниятъ е методътъ на присаждането. Натъкнаха се на резултати, които хвърлиха свѣтлина върху много въпроси. Особени заслуги иматъ тѣ при разработване на въпроситѣ за така нареченитѣ „организатори и индукции въ биологията“. Даже можемъ да кажемъ, че тѣзи два термина, а особено терминътъ организаторъ, сж въведени отъ тѣхъ. Шпеманъ почва да работи въ това направление отъ 1901 год. Първиятъ му трудъ отъ този характеръ е: „Корелации при развитието на окото“^(*) Писалъ е многобройни статии въ списанията. Главното му съчинение е: „Експерименталенъ приносъ за една теория на развитието“^(**) Този трудъ е немско издание на лекциитѣ му, държани въ единъ американски университетъ презъ 1933 г. Той държалъ тамъ своитѣ лекции по специална покана на университета. Това показва, какво голѣмо значение отдаватъ и въ Съединенитѣ Щати, па и на всѣкъде, на неговитѣ изследвания. Другъ, който е разработилъ въпроса за организаторъ и индукция, е Ото Манголдъ. Първиятъ му трудъ излиза въ 1920 година съ заглавие: „Въпросътъ за регулацията и детерминацията у зародиша на тритона“^(***). Допринесла е много за тѣзи въпроси и Хилда Манголдъ. Главниятъ ѝ трудъ е: „Присаждане на организатори въ различни комбинации у безопашати земноводни“^(****)

Нека разгледаме на кратко тѣхнитѣ изследвания и резултатитѣ отъ тѣхъ. Има нѣколко вида присаждания: 1) автопластично — присаждане на частъ отъ тѣлото на единъ индивидъ върху друго мѣсто на сѣщия индивидъ. 2) хомопластично — присаждане между индивиди отъ единъ и сѣщи видъ. 3) хетеропластично — присаждане между различни видове отъ единъ и сѣщи родъ. 4) ксенопластично — присаждане между разни родове и даже между различни разреци.

Чрезъ многобройни опити биолозитѣ доказаха, че въ организма има специални центрове, които могатъ да се наричатъ силови центрове или силови полета. Отъ тѣхъ излизатъ енергии, които организиратъ околнитѣ тъкани въ едно или друго направление. Тѣзи центрове на

* „Ueber Korrelationen in der Entwicklung des Auges“. Verh. anat. Ges., 1901. Bonn.

(*) „Experimentelle Beiträge zu einer Theorie der Entwicklung“, Berlin, 1936

(**) „Fragen der Regulation und Determination an umgeordneten Keimen von Triton“. Roux'Archiv, 1920 47 Bd.

(****) „Organisatortransplantationen in verschiedenen Kombinationen bei Urodelen“, Roux'Archiv, 1929, 117 Bd.

сили се наричатъ организационни центрове или накратко организатори. А влиянието на организаторитѣ върху околнитѣ тъкани се нарича индукция. Индукция имаме както при нормално развитие на организма, така и при присаждане. Нека наречемъ „гостоприемникъ“ организма, върху който присаждаме. Присадената тъканъ упражнява влияние върху тъканитѣ на гостоприемника и може да даде ново направление на тѣхното развитие. Но и обратното е вѣрно: организационнитѣ центрове на гостоприемника могатъ да упражнятъ влияние върху посоката на развитието на тъканитѣ въ присадката. Всичко това сж различни случаи на индукция. Особено е силна индукцията върху индиферентната още зародишна тъканъ, защото тамъ нѣмаме още диференциране на тъканитѣ, каквото срѣщаме у възрастния организъмъ. За това именно при своитѣ опити съвременнитѣ биолози-експериментатори си служатъ съ зародиши повече, отколкото съ възрастни организми. Тамъ по-ярко изпква действието на организатора и индукцията.

Индукцията е нѣколко вида: 1) хомогенна индукция — когато присадката образува въ околнитѣ тъкани органъ, подобенъ на нея. 2) хетерогенна индукция — когато присадката и полученитѣ чрезъ индукция органи сж различни. 3) комплексна индукция — когато присадената частъ създава въ тѣлото на гостоприемника чрезъ индукция разнообразни тъкани и органи. Нека разгледаме по единъ примѣръ за всѣки видъ индукция.

Хомогенна индукция

Ще разгледаме опита на Ото Манголдъ, направенъ презъ 1927 — 1929 год. Въ зародиша на земноводнитѣ имаме много точки, които сж организатори. Напримѣръ, такъвъ организаторъ е тая частъ на ектодермата, която чрезъ инвагинация (вдаване на вътре) се превръща въ нервна тржба. Той взелъ тази частъ отъ ектодермата и я поставилъ презъ устния отворъ въ стомашната празнина на другъ зародишъ. У последния не само че се образува нормална нервна тржба и не само че самата присадка става на тржба, но подъ влиянието на присадката отъ ектодермата на гостоприемника се образува нова нервна тржба, но чрезъ индукция и то въ съседство съ присадката. Въ присадката се явяватъ очи, слухови мѣхурчета, обонятелни ямички и странична линия. Но сжщитѣ тѣзи нѣща се явяватъ чрезъ индукция и въ ектодермата на гостоприемника, която е близо до присадката. Тая идукция наричаме хомогенна, понеже нервната тржба чрезъ индукция образува пакъ нервна тржба.

Хетерогенна индукция

Ще разгледаме опита на Бауцманъ, направенъ презъ 1928 г.*) Той отдѣля внимателно гръбната струна отъ зародиша на тритона и я поставя въ вътрешната празнина на зародишъ на другъ тритонъ. Бауцманъ употребява хомопластично присаждане на *Triton taeniatus* върху *Triton taeniatus* или хетеропластично на *Triton alpestris* или на *Triton*

*) „Experimentelle Untersuchungen über die Induktionsfähigkeit von Chorda und Mesoderm bei Triton, въ „Archiv E. M.“, 114 Bd., 1928.

cristatus върху *Triton taeniatus***). При всичките тѣзи случаи резултатътъ е единъ и сѣщъ. На кратко ще изложя резултата: Присадената грѣбна струна индуцира въ сѣседната епидерма нервна трѣба. т. е. подъ влиянието на грѣбната струна въ сѣседство се образува нервна трѣба.

Този случай се нарича хетерогенна индукция, понеже грѣбната струна създава чрезъ индукция не пакъ грѣбна струна, а нервна трѣба, т. е. нѣщо друго.

Комплексна индукция

Добъръ примѣръ на такава индукция е опитътъ на Хансъ Шпеманъ и Хилда Манголдъ въ 1924 г. Тѣ сж взели отъ зародиша на *Triton cristatus* една частъ, която е тѣкмо надъ първичнитѣ уста и която взема участие при образуване на нервната трѣба, грѣбната струна и първичнитѣ грѣбначни прешлени. Тѣзи автори сж присадили тази частъ върху зародиша на *Triton taeniatus*. Тогава присадката образува чрезъ индукция въ тѣлото на гостоприемника нервна трѣба, грѣбна струна и зачатѣци на грѣбначнитѣ прешлени, извънъ тѣзи, които последниятъ нормално си образува. Просто енергиитѣ, които излъчва присадката върху околнитѣ тѣкани, сж отъ такъвъ характеръ, че измѣняватъ първоначалното предназначение на тия тѣкани и имъ даватъ ново направление въ развитието. Авторитѣ нарочно взели при своитѣ опити тѣзи два вида животни, понеже първиятъ зародишъ има по-свѣтли клетки, а вториятъ—по-тъмни, и затова може да се проследи ясно произхода на образуванитѣ чрезъ индукция органи; и се указва, че материалътъ за тѣхното образуване е взетъ предимно отъ гостоприемника. Тукъ трѣбва да допуснемъ, както и при по-горнитѣ опити, индукция на присадката върху сѣседнитѣ тѣкани на гостоприемника. При третия опитъ присадката ясно изпѣква като организаторъ. Този случай наричаме комплексна индукция, понеже сж образувани разнообразни органи чрезъ действието на индукцията.

Гайницъ повтори този опитъ, като взе присадка отъ *Pleurodeles waltli* и *Amblystoma mexicanum**) и ги присади върху зародиша на *Triton taeniatus*. Значи тукъ той употребява разни родове. Той даже при нѣкои свои опити употребява и различни разрези. Напримѣръ, взема присадка отъ *Vombinator pachypus***) и присажда върху *Triton taeniatus*. Резултатитѣ били сжштитѣ.

Гайницъ сполучилъ да присади върху хрилетѣ на земноводни организатори отъ другъ родъ земноводни и предизвикалъ индукция. Ектодермата, присадена върху горната устна на зародиша, проявява организаторско действие.

Интересенъ е следниятъ опитъ на Шпеманъ отъ 1921 год.: зачатъчна нервна трѣба на *Triton taeniatus* се поставя въ хрилната празнина на *Triton cristatus*. Тая присадка взема участие при образуването на хрилетѣ, т. е. действува по мѣсто, а не по произходъ. Обаче интересно е, че хрилнитѣ части, които присадката образува, както по фор-

**) Тритонътъ е опашато земноводно, което живѣе въ нашитѣ блатъ.

*) Опашати земноводни.

**) Безопашато земноводно.

ма, така и хистологично, сж подобни на хрилнитѣ части на *Triton taeniatus*. Значи въ това отношение присадката действува по произходъ, а не по мѣсто.

Отъ това следва важниятъ законъ: материалътъ, върху който работи индукцията, не е съвсемъ пасивенъ, т. е. той може да приеме импулсъ отъ индуктора да образува даденъ органъ, обаче при образуването му той влияе съ силитѣ, които носи.

Аналогиченъ примѣръ имаме и при регенерацията на лещата у тритона. Правени сж следнитѣ опити съ *Triton cristatus* и *Triton taeniatus*. Зачатъчниятъ лещенъ епидермисъ на двата вида се отстранява и се замѣства съ коремна кожа. Само че коремната кожа на *Tr. cristatus* се присажда у *Tr. taeniatus* и обратно. Коремната кожа дава леща, само че лещата по своитѣ свойства прилича на лещата на вида, отъ който е взета коремната кожа. Значи тукъ присадката по отношение на вида органъ, който ще образува чрезъ индукция, действува по мѣсто, а не по произходъ обаче по отношение на качествата на този органъ действува не по мѣсто, а по произходъ.

Изследванията върху организатора и индукцията въ биологията даватъ изобиленъ материалъ за размишление и заключения. Гурвичъ още въ 1922 год. възъ основа на направенитѣ вече опити излиза съ теорията за силово поле. *) Споредъ него освенъ физично тѣло яйцето, зародиштѣ или възрастниятъ организъмъ иматъ и особено силово поле. П. Вайсъ приема теорията на Гурвичъ за силовото поле. Той прие тази теория възъ основа на собствени регенерационни опити върху тритона. Ето единъ опитъ на Вайсъ **): знае се, че въ зародиша на тритона всѣки отстраненъ кракъ или частъ отъ него се възстановява, регенерира. Отъ начало на мѣстото на раната се образува една индиферентна тъканъ отъ недиференцирани клетки, които после регенериратъ откъснатата частъ. Тази група индиферентни клетки се нарича регенерационенъ бластемъ. Този процесъ на регенерация може да се анализира, като се видоизмѣни опита по разни начини. Именно това направилъ Вайсъ. Своитѣ опити той е правилъ съ преднитѣ и заднитѣ крака на тритона. На мѣстото на отстранения кракъ се появява новата тъканъ на регенерационния бластемъ. Той размѣнява регенерационнитѣ бластемъ на преднитѣ и задни крайници. Взелъ регенерационенъ бластемъ отъ задния крайникъ и го турилъ на мѣстото на предния крайникъ. Тогава този бластемъ дава четирипръстенъ преденъ крайникъ, което е нормално за предния крайникъ. А регенерационния бластемъ на предния крайникъ поставилъ на мѣстото на задния крайникъ, и той далъ петопръстенъ заденъ крайникъ, което е нормално за последния.

Подобни опити сж правени и отъ Г. Шакселъ въ 1921 год. и отъ В. Д. Милоевичъ въ 1924 год. Сжщо така, ако вземемъ група индиферентни клетки отъ задния и предния крайникъ на зародиша и ги присадимъ на опашката, тѣзи индиферентни клетки ще дадатъ една

*) „Ueber den Begriff des embryonalen Feldes“. въ A. f. E. M., 51 Bd., 1922.

**) „Potenzprüfung am Regenerationsblastem“, Roux' Archiv 111 Bd. 1927.

малка опашка. Това е опитът на Гюено въ 1927 год. Обратно, ако вземемъ регенерационенъ бластемъ отъ опашката и присадимъ върху мѣстото на предния или задния крайникъ, ще даде крайникъ. Това е опитътъ на Вайсъ въ 1927 г. Отъ тѣзи факти Вайсъ вади заключение, че младиятъ регенерационенъ бластемъ по собствена сила нищо не може да направи, но подъ чуждо влияние на всичко може да стане. Или другояче казано, по отношение на собственитѣ си сили бластемътъ е нулипотентенъ, обаче е omnipotentенъ по отношение на диференцирането подъ влиянието на други сили. Възъ основа на горнитѣ опити Вайсъ е дошелъ до приемане на силовото поле въ крайника, и центърътъ на това силово поле е въ основата на крайника и въ тази частъ на трупа, която е близо до крайника. Вайсъ казва, че приема такова силово поле възъ основа на своитѣ опити и възъ основа на теорията на Гурвичъ за митогеннитѣ лъчи.

Теорията за силово поле е приета, за да се обяснятъ разнитѣ случаи на индукция въ организования свѣтъ. Очевидно е, че индукцията на Шпеманъ и индукцията на Гурвичъ иматъ една и съща основа. Нѣкой би могълъ да каже, че индукцията на Шпеманъ се дължи главно на известни вещества, които присадката изпуска въ тѣлото на гостоприемника и обратно. Обаче, знаемъ, че при индукцията на Гурвичъ всѣко влияние чрезъ вещества е изключено, понеже индукторътъ действа върху детектора отъ разстояние, презъ въздуха, и затова тамъ сме принудени да приемемъ силови центрове и силови полета. И понеже индукцията на Шпеманъ действа по сжщитѣ закони то и тамъ трѣбва да приемемъ, че причината на индукцията сж силовитѣ полета, силовитѣ центрове. Именно такива силови центрове представляватъ тѣй нареченитѣ организатори.

Интересна е следната подробностъ: единъ организаторъ отъ трупа, присаденъ върху главата на зародиша, образува главни органи, обаче организаторътъ отъ главата, присаденъ върху трупа, образува чрезъ индукция не трупни органи, но главни. Това показва, казва Шпеманъ, че силовото поле на главата е по силно (тъ силовото поле на трупа, и при конкуренция първото силово поле надвива.

Това потвърждаватъ многобройнитѣ наблюдения, които се направиха презъ последната общеевропейска война — и което бѣше известно и по-рано: а именно, че ранитѣ по главата много по лесно зарастватъ, отъ колкото ранитѣ по другитѣ части на тѣлото. Съ теорията за силовото поле това се обяснява чрезъ мощното действие на тѣзи енергии, които упражнява силовото поле на главата.

Силовото поле, до което дохожда Гурвичъ възъ основа на своитѣ изследвания върху митогеннитѣ лъчи и до което идва и П. Вайсъ възъ основа на съвсемъ другъ видъ изследвания, а именно възъ основа на своитѣ изследвания и тия на Шпеманъ, Манголдъ и пр., това е една частъ отъ онова, което окултната наука нарича етеренъ двойникъ на организма. Значи биологията като идва постепенно до етерния двойникъ, идва да приеме това, което представлява една частъ отъ тѣй наречената аура на организмитѣ. И тия „организатори“ въ организма, за които говорятъ биолозитѣ, сж онѣзи силови центрове, за които говори окултната наука и чрезъ които организмътъ акумулира космичнитѣ енергии и ги внася въ организма.

Отъ настоящата статия виждаме, че както чрезъ изследванията на митогеннитѣ лъчи, така и чрезъ изследвания върху „организаторитѣ и индукцията“ се идва до едни и сѣщи заключения, а именно приемане на тѣй наречената „аура“ на организмитѣ и нейната ръководна роля при физиологичнитѣ процеси.

Въ други статии ще разгледаме други страни на новата биология и ще видимъ, че тя допринася за разрешение на други важни проблеми и хвърля свѣтлина върху проблемата за целесъобразността въ организма и върху факторитѣ на еволюцията.

Д-ръ мед. Ил. Стр.

Синтеза на биологични функции

„Хармонията между централната нервна система и симпатичната обуславя пълния здравъ, божественъ, духовенъ и тѣлесенъ животъ“.

Учителя

„Природата не върши нищо напраздно“ — е казалъ Аристотель. И действително, всичко, що тя е извила и изявява, има своя целъ и задача; а цѣлата природа е организъмъ.

Ние знаемъ отъ опити и наблюдения, че тритѣ природни царства, като членове на едно цѣло, сж свързани тѣсно едно съ друго, и че само тази връзка обуславя тѣхното просъществуване. А отъ своя страна членоветѣ на отдѣлнитѣ царства се координиратъ пакъ въ едно цѣло.

Човѣкътъ — най-свършената форма на природата, като че ли прави изключение!

Потокътъ на живота, обаче, изявява, че връзката между човѣка и околната срѣда е единъ неизбѣженъ факторъ за живота както на цѣлото човѣшко сѣщество така и отдѣлно за живота на неговото тѣло, органи и клетки. Ние даже можемъ да забѣлежимъ, че споредъ степента на тази връзка-обмѣна т. е. споредъ нейното хармонично и разумно оползотворяване, се опредѣля и състоянието на индивида.

„Заедно и една подиръ друга действуватъ винаги физически и психически причини въ човѣка. Сама едната е една половина; едва дветѣ образуватъ една хераклитова хармония отъ противоположности,“ казва д-ръ Биръ.

Действително, ако се вземъ въ срѣдата и условията, при които живѣе човѣкътъ-тѣло и душа, ние намираме и виждаме само противоположности. Мжно бихме схванали състоянието и положението на човѣка всрѣдъ този голѣмъ природенъ организъмъ, ако не бихме вникнали въ мъдростта на Хераклитъ: „Противоположноститѣ се свързватъ (помирятъ, допълнятъ) въ хармонията“.

Пита се тогава: кои сж физическитѣ възможности за човѣка като едно цѣло, за да може това цѣло да влиза въ връзка съ силитѣ

на природата и да може да хармонизирва противоположностите на сърдцата? или по-точно: коя е тази сила, присъща на комплекса организъм, която е способна да влиза във връзка с енергията на природата, да ги възприема, диференцира и препраща на заинтересованите телесни системи, органи и клетки?

Кой не е изпитал рефлексните функции на организма си? Преди съзнанието да бъде осветлено, ръката се отдръпва рефлексно от горещата печка. (Рефлексни функции наричаме тези, които се извършват без участието на нашето съзнание и воля, т. е. автоматично под ръководството на рефлексни центрове — свързани с вегетативната и осезателна телесна сфера.)

И обратно — ние можем съзнателно под ръководството на нашата воля да доближим ръката си до печката, макар и да съзнаваме последствията от това. Във други случаи, ако прекъснем снопа от нервни влакна, които обслужват функциите на ръката, то настъпва една пълна индиферентност от страна на ръката към нашата воля и съзнание; ние нито съзнаваме ръката като член на нашето тяло, нито можем волево да я движим, а ръката от своя страна не реагира рефлексно на дразнения като горните. Във случай че ние напълно успеем да изолираме един орган от неговите съобщителни нервни влакна, наблюдаваме с течение на времето не само индиферентност, но и дегенериране, атрофиране външните на органа. И това става, макар че кръвоносните съдове на този орган са напълно запазени.

Такива случаи могат да се наблюдават много и то навсякъде в организма. От тях става ясно, че нервите са проводници на една енергия, която е не само проводник на волево-съзнателни действия, но и на чисто местни областни функции. Ние констатираме, че и клетките умират без присъствието на тези енергии, въпреки че всички други условия за живота са на лице.

Същината на тази инерваторна енергия на организма не ни е още напълно позната. Изследванията показват, че тя има сродство с електро-магнитните енергии. Това се констатира от факта, че при протичането ѝ по нервните влакна, външните настъпват електро-магнитни явления. Последните се долавят и изследват със специални апарати.

Като разгледаме и изследваме значението на тази енергия в тялото — като необходима за живота на клетките — установява се, че тя сама за себе си представлява един самостоятелен функционално-динамичен и психо-физичен фактор в тялото. Проявената форма на тази енергия е неизчерпаема и многообразна: тя поддържа функционалния живот не само на единичните клетки, органи и системи от тях, но и на цялото тяло — организъм, като единица в организма на една по-голяма такава единица — природата.

Активирането и мобилизирането на тази енергия става всеки момент и навсякъде в съответното биологично поле на тялото. Ние различаваме две форми на мобилизиране: рефлексната (преди съзнанието да се намеси) и съзнателно — волевата. От друга страна, подразделяме ръководните и проводни физически центрове на тази енер-

гия на централна и периферна нервни системи. Въ централната сж причислени: главния мозък (съ неговитѣ подраздѣления), малкия и грѣбначния. Периферната, която е действителниятъ проводникъ, се подраздѣля на: анимална нервна система (моторна и сѣтивна) и автономна (вегетативна) симпатична, парасимпатична и самостоятелно-органна.

Рефлекторната форма на инерваторната енергия е присъща на всички организми въ природата, включително и растенията. Рефлекторното протичане — подбуждане и изпълняване на функциитѣ въ живия организъмъ на растенията, животнигѣ и човѣка, обхваща тѣхния вегетативенъ животъ.

Докато растенията напълно се ръководятъ само отъ този животъ, животнигѣ сж обвързани рефлекторно и въ чувствения си животъ. Въ животинското царство инерваторната енергия става значи проводникъ и на чувствения свѣтъ, а въ човѣшкото и на душевния.

Тогава пита се, кои сж потицитѣ, които обуславятъ рефлекторната форма на инерваторната енергия, а съ това и подържатъ вегетативния животъ на организмитѣ въ природата?

Най-елементарнитѣ и сжществени за физиологията на всѣки организъмъ сж градивнитѣ елементи и вещества. Ние констатираме въ всѣки организъмъ, органъ и клетка храненето като основенъ законъ за растежа и просъществуването. То е предпоставка за растежа, и следователно всѣка клетка ще има известно активно отношение къмъ хранителнитѣ вещества, елементи и сили.

Павловъ доказва, че храната не само чрезъ присъствието си въ храносмилателнитѣ органи подтиква тѣхната функция, но че тя още съ присъствието си въ околната срѣда, дразнейки сѣтивната сфера на единъ организъмъ, го подготвя и предразполага, както физиологически, така и психически къмъ себе си.

Следователно, при окачествяване на хранитѣ не трѣбва да се взема само процентния съставъ на основнитѣ градивни елементи: бѣлтъчини, мазнини и захари, но и енергетичнитѣ имъ качества: твърдостъ, влажностъ, температура, свежестъ, видъ, цвѣтъ, количество и др.

Кой не взема предвидъ енергетичното въздействие на медикаментитѣ, които калорично сж безценни, и енергетичното въздействие на катализаторитѣ, ензимитѣ, ферментитѣ и др.?

Такова енергетично въздействие иматъ всички храни, което въздействие е и меродавното предъ инерваторната енергия, която пѣкъ първа подготвя и ръководи физиологията на живата клетка.

Като втори факторъ за рефлекторно въздействие въ вегетативния животъ, посрѣдствомъ инерваторната енергия, сж гео-физичнитѣ сили: въздухъ, свѣтлина, влажностъ, електро-магнитнитѣ свойства на срѣдата и др.

Ние намираме въ всѣки организъмъ органи, които съответствуватъ по градежъ и функция на изискванията на една съответна гео-физична срѣда въ природата. Това, което храната представлява за храносмилателната система, това е и свѣтлината за окото, толоветѣ за ухото, етеричнитѣ изпарения за обонянието, водата за отдѣлителната система, въздухътъ за дробоветѣ, кръвта за сърдцето и т. н.

Съ това организмът има една всестранна връзка съ силитѣ на природата. Всѣка сила има съответенъ резонаторъ въ човѣшкото тѣло. Мнозина мислятъ, обаче, че реакцията на единъ органъ спрѣмо една природна енергия не засѣга останалитѣ органи на тѣлото.

Инерваторната енергия обхожда всѣка клетка на тѣлото. Всѣко възприятие, реакция и смущение се донася съответно въ всѣка клетка. Днесъ се знае, че органитѣ не сж свързани само съ мозъчнитѣ центрове, а и прѣко, чрезъ симпатичната нервна система, единъ съ други. Всѣка клетка има известно отношение съ всѣка сила на природата, затова инерваторната енергия трѣбва да обходи и свърже резонаторния органъ въ тѣлото съ всички клетки на сжщото. Единъ простъ опитъ ще ни убеди, че има взаимна връзка въ живота на органитѣ: натискъ съ прѣстъ върху окото забавя или усилва пулса на сърдцето, кръвното налягане веднага показва едно колебание, дишането се забавя и при по-силенъ натискъ се идва до повръщане. Много други рефлексни посрѣдствомъ окото ни показватъ, че този органъ не е само централно свързанъ (съ мозъка), но и прѣко-подсѣзнателно съ всѣки другъ органъ въ тѣлото.

Ето отъ това се вижда, колко важно е, съ какво хранимъ (свързваме) ние нашитѣ органи-резонатори, които пѣкъ предаватъ всичко прието рефлекторно на всѣка клетка.

Като посрѣдникъ между всѣка срѣда и съответния органъ, както между него и заинтересованитѣ клетки и другитѣ органи, стои пакъ инерваторната енергия на нервната система. Значи посрѣдствомъ тази енергия растенията, животнитѣ и човѣкътъ стоятъ помежду си и съ околната природна срѣда въ единъ тихъ и невидимъ диалогъ. А това ще рече, че чрезъ инерваторнитѣ кореспонденти на живата природа цѣлиятъ земенъ животъ постига една биологично-динамична връзка съ силитѣ на цѣлия космосъ.

Чрезъ този психо-физиченъ мостъ всички градивни и възстановителни процеси въ тѣлото стоятъ и подъ контролата на тѣлеснитѣ мозъчни центрове, а чрезъ тѣхъ и на душевното ръководство.

Далечни и близки действия и функции въ организма сж така свързани, че както при външни влияния, така и при вътрешни реакции въ тѣлото, то отговаря съ най-подходящитѣ срѣдства, които най-добре биха ръководили, запазили или възстановили една клетка или органъ. Нека тогава имаме винаги предъ видъ следния законъ: всѣко инерваторно дразнение, било то вънъ или вътре въ организма, се пренася рефлекторно до ония органи системи, органи и клетки, които иматъ едно най-добро (позитивно или негативно) функционално сродство съ него.

Само така ние можемъ да схванемъ тъй разумната обмѣна на силитѣ между природата и организмътъ въ нея, както и на силитѣ въ отдѣлния организмъ.

До тука ние разгледахме ролята на инерваторната енергия въ чисто рефлекторния животъ на природата. Какго споменахме, този животъ обхваща всецѣло растителното царство. Въ животинското и човѣшкото — той е изразъ на вегетативната нервна система (симпатичната), но се влияе при животнитѣ и отъ чувствения свѣтъ, а у човѣка и отъ съзнателно-волевия. При човѣка това се вижда много ясно отъ

факта, че оставено тѣлото само на себе си, безъ вмѣшательство на неговия съзнателенъ свѣтъ, то подъ ръководството на симпатичната система изявява чисто рефлекторно физиологията на организма. И ние намираме единъ такъвъ тѣлесенъ животъ въ болшинството отъ хората.

У човѣка, обаче, можемъ да имаме едно пълно подчинение на вегетативната нервна система на анималната. Последната ние намираме едва въ човѣка. Въ главния мозъкъ имаме центрове, които ставатъ проводници-изразители на всички душевни качества.

Ние виждаме волеви действия да биватъ проводжани отъ същата инерваторна енергия; и всички наши желания, грижи и стремежи да намиратъ отзвукъ въ физиологията на организма. Тукъ също е въ сила закона, че всички душевни прояви предизвикватъ автоматично една реакция въ онѣзи органи и системи, които иматъ известно функционално сродство съ тѣхъ.

Днесъ всѣки знае, че отрицателнитѣ душевни разположения влияятъ на органитѣ. Храносмилателната система разстройва секреторната си функция при отрицателни душевни кризи; динамиката на същото се забавя и като резултатъ отъ това е спиране на храносмилането и образуването на отрови въ системата. Дишането въ такива случаи е повърхностно и непълно, сърдцето реагира енергично като ускорява ритма си — противно на това, което би се очаквало отъ едно съответно физиологично дразнене.

Внезапни душевни кризи могатъ да бждатъ причина за преустановяване функцията на единъ органъ. Така напримѣръ, едно внезапно, неочаквано неприятно зрительно възприятие причинява силна душевна криза, а като последиствие отъ това — пълно ослѣпяване (*Anaïsthesia fugax*.)

И обратно — едно душевно добро разположение може да подбуди цѣла функция въ една тѣлесна органна система, за което нормално сж нуждни предварително физиологични предпоставки. Познато е напримѣръ едно привидно забременяване у жени, които нѣматъ условия за това. Въ такъвъ случай органитѣ на съответната система се намиратъ въ такова физиологично състояние — като че ли въ утробата на „майка“ има действително плодъ.

По този начинъ организмътъ става резонаторна основа за душевния животъ. А като последиствие отъ това е, че ние по тѣлесния резонансъ можемъ да разпознаемъ всички душевни афекти. Съ това понятието идеоплази (психо-моторно изграждане) става достъпно; особено що се отнася до неговата специална форма — физиогномията. Не се е дошло случайно до това, щото цѣлостниятъ видъ на тѣлото и изразътъ на лицето да бждатъ разглеждани като коментатори на живота на даденъ индивидъ.

Тѣлото се оформява и изгражда, материалътъ е, обаче, всѣкога различенъ; тѣлото се представя като гипсово поле, а душевниятъ животъ е скулпторътъ съ инструмента — инерваторната енергия.

Тѣлесниятъ градежъ и характеръ сж съ това една функционална цѣлостъ; външната форма е функционално моделиране, а душевниятъ животъ — моделътъ. Въ връзка съ това нека споменемъ, че човѣкъ носи въ този си видъ и следитъ отъ длетото на миналитѣ поколѣния и също на собственитѣ си минали душевни подбуди.

Прочее всѣки мисловъ процесъ въ човѣка има и своя инерваторенъ, а съ това и функционално-тѣлесенъ резонаторъ. На този фактъ се основава психо-терапията.

Човѣкътъ (тѣло — душа) представя едно пълно душевно — тѣлесно единство, което заставя и последната клетка въ тѣлото да се подчинява функционално на душевния уравновесенъ животъ, и обратно — да разстройва своята физиология паралелно съ душевнитѣ неслуки.

Отъ гореказаното става ясно, че докато въ растенията и животнитѣ инерваторната енергия е мостъ на чисто рефлекторни подсъзнателни функции и възприятия, въ човѣка всѣка реакция и промѣна въ организма, наложена било отъ вътрешния подсъзнателенъ животъ или отъ външнитѣ обмѣнни връзки съ природата, могатъ да бждатъ осъзнати и контролирани чрезъ тази сжщата енергия. Така щото не всички външни влияния и вътрешни нисши потици у човѣка трѣбва да се извяватъ както у животнитѣ чрезъ организма. Достатъчно е да имаме проявени онѣзи висши душевни качества, които отличаватъ човѣка отъ животнитѣ, за да можемъ да бждемъ цѣлостни и съзнателни въ своя животъ.

Значи, човѣкъ притежава чисто растително-животински тѣлесенъ животъ, който обаче подъ контролата на съзнателния — разумния душевенъ животъ, става високо организиранъ и служи като физически посредникъ между космичнитѣ явления и сили и човѣка — душа въ тихия непреривенъ диалогъ на вселената.

Литература: Buttersack: Von der Zellenlehre zur Functionenschau
 Heyer: Der Organismus als beseelte Körperwelt
 Göring: Über seelisch-bedingte echte Organerkrankungen

Астрология

Тълкуване на аспектитѣ

Тѣй като въпросътъ е твърде труденъ, ние ще започнемъ съ нѣколко най-прости примѣри, които заемаме отъ „Астрологичнитѣ елементи“ на Синдбадъ - Дръ Вайсъ.

„За повечето отъ изучаващитѣ астрология твърде разпространенитѣ разни учебници съ астрологични афоризми за тълкуване на хороскопа сж повече отъ вредни. Тѣ насърчаватъ злоупотрѣбата да се разлага хороскопътъ на фактори, които никога не могатъ да се раздѣлятъ единъ отъ другъ. Ученицитѣ преписватъ буквално афоризмитѣ отъ такива ръководства и следъ това ги нареждатъ безкритично споредъ нѣкоя механическа схема, безъ да държатъ смѣтка за противоречията, които произлизатъ отъ това (и които обикновено биватъ приписвани на характера на индивида, вмѣсто да се разложатъ въ по-висшето единство на синтеза).

Тозъ, който иска действително да научи астрология, първо трѣбва да научи добре естеството на планетитѣ, както и на знацитѣ и домоветѣ, чрезъ които тѣ се проявяватъ. Следъ това идва подъ съображение влиянието на различнитѣ аспекти, които особено трудно се подаватъ на преценка, една задача, която едва вториятъ томъ на нашата серия ще може да изясни споредъ принципитѣ на Морена, тѣй като тя предполага основното познаване на астрологичнитѣ елементи.

„Между това, ние ще дадемъ на ученика опорнитѣ точки, които му сж понятни за сега, за да има представа, какъ могатъ да влияятъ и какви вариации могатъ да произвеждатъ отдѣлнитѣ аспекти поне при показателя на живота. (Както се знае, показателъ на живота се смѣта господарътъ на знака, който е изгрѣвалъ на източния хоризонтъ въ момента на раждането).

„Бейли препоръчва въ своитѣ частни лекции, всѣка планета да се разглежда като единъ принципъ, (чието естество може да се схване отъ неговитѣ качества, дадени въ характеристикитѣ на планетитѣ). Ако две планети сж въ аспектъ, това може да означава три нѣща, въ зависимостъ отъ това, дали тѣ сж въ съвпадъ, въ добъръ или пъкъ въ лошъ аспектъ помежду си.

„Въ случай на съвпадъ двата принципа действуватъ заедно, а когато сж хармонични, това става въ благоприятенъ смисълъ, ако сж дисхармонични — въ неблагоприятенъ смисълъ, създаващъ дисхармония и раздоръ.

„Ако дветѣ планети сж лоши или зле поставени по знаци, трептенията, които произлизатъ отъ този съвпадъ, ще повлияятъ неблагоприятно и обезпокоително върху живота на индивида. Ако такива планети сж противоположни по сжщество, то това може да значи единъ конфликтъ на два принципа, отъ които въ края на краищата единиятъ ще се окаже по-силенъ, което трѣбва да се прецени отъ силитѣ или слабоститѣ на съответнитѣ планети.

„Въ случай на добри аспекти, принципът, които идватъ подъ съображение, ще си сътрудничатъ хармонично, ще си помагатъ взаимно, ще произведатъ хармонични трептения, а чрезъ тѣхъ таланти, заложби, помощи и случаи за успѣхъ.

„При неблагоприятни аспекти тия принципи работятъ единъ противъ другъ, създаватъ дисхармонични трептения, недѣли въ характера и предразположенията, затруднения и спънки за успѣхитѣ. Лоши аспекти на лоши планети сѫ крайно неблагоприятни, на добри планети или планети, които сѫ поставени добре по знакъ, — слаби, а въ нѣкои случаи — съмнителни.

„Нека нѣколко примѣри направятъ по-нагледно това теоретично изложение.

„Съгласно даденитѣ аналогии, Слънцето между друго означава и безсмъртната индивидуалностъ, волята, а Марсъ — желанието. Съвпадътъ на дветѣ — като вземемъ по едно значение за всѣка планета — би означавалъ конфликтъ между волята и желанието и тѣ или ще дойдатъ най-после до сдружаване, примирение, или едното ще победи другото, волята — желанието или обратно.

„Въ лошъ аспектъ тѣ ще упражнятъ дисхармонични, разрушителни влияния, които вредятъ на качествата и възможноститѣ за успѣхъ. Освенъ това, видътъ на тия въздействия ще трѣбва да се прецени различно въ зависимостъ отъ това, дали Слънцето или Марсъ въ даденъ хороскопъ е показателъ на живота. Ако, обаче, никоя отъ тия планети не е показалецъ на живота, а на други работи, напр. на тия на 2. или 6. домъ, то дисхармоничнитѣ влияния, произлѣзли отъ аспектитѣ, не ще се отнасятъ вече до качествата, а до парични работи или болести.

„При добри аспекти настѣпватъ въ сѣщия смисълъ противоположни ефекти.

„Виждаме, следователно, колко е повърхностна методата, която се употрѣбява почти навредъ, да се преписватъ просто като характеристика на родения даденитѣ въ учебницитѣ данни, които сѫ получени само отъ хармонията или дисхармонията на два принципа въ тѣхното общо влияние върху първи домъ. Сѣщото важи за всички други планети и тѣхнитѣ аспекти.

„Ние ще дадемъ за изяснение още нѣколко други примѣри, които трѣбва да се съставятъ при сѣщитѣ предпоставки.

„Меркурий и Марсъ, интелектъ и желание. Въ съвпадъ, интелектътъ се динамизира отъ желанието и става или слуга на желанието, което би го направило склоненъ къмъ преувеличения, лъжи, дори, може би, къмъ кражба, или интелектътъ ще победи желанието, което ще даде интелектуална сила, острота, деятелностъ и будностъ.

„Меркурий и Юпитеръ, интелектъ и мъдростъ. Съвпадътъ ще бѣде почти винаги добъръ и ще благоприятствува за една отъ най-висшитѣ прояви на интелекта. Лошитѣ аспекти показватъ, че интелектътъ е въ конфликтъ съ мъдростта, което дава скептицизмъ и неспособностъ да се преценяватъ нѣщата въ тѣхнитѣ истински отношения.

„Меркурий и Сатурнъ, последниятъ въ неговата най-висша октава, дето той означава справедливостъ. Добритѣ аспекти правятъ интелекта да разсѣждава справедливо, съвѣстно и грижливо; въ изроденъ

видъ, едно твърде силно чувство за справедливостъ може да се изрази въ строгостъ, педантична точностъ и неотстъпчивостъ.

„Венера и Марсъ, висше чувство и желание. Съвпадътъ ще означава победа на едното надъ другото споредъ това, коя планета е по-силна и коя е показалецъ. При неблагоприятни аспекти ще имаме една постоянна борба между дветъ...“

„Отъ това крайно опростяване се вижда вече, колко е необходимо, ученикътъ да се научи самъ да мисли и да прави синтези и колко малко би му се услужило, ако му се дадатъ любимитъ рецепти за всички възможни аспекти, които, ако се преценяватъ безкритично и се преписватъ буквално, за единъ опредѣленъ хороскопъ могатъ да доведатъ само до грѣшки и фалшиви диагнози.

„Една отъ най-проститъ синтези, която далечъ още не е изчерпателна, е преценяване на аспектитъ споредъ знацитъ, въ които дветъ планети се намиратъ, особено споредъ знака на планетата, която образува аспекта чрезъ приближаване.

„Юпитеръ въ Ракъ, образуващъ една опозиция чрезъ приближение къмъ Марсъ въ Козирогъ, съвсемъ не трѣбва да се прецени лошо, тъй като и дветъ планети сж въ подъемъ и добрата планета създава приближаващия се аспектъ. Марсъ въ Ракъ, а Юпитеръ въ Козирогъ, особено ако Марсъ създава приближаващия се аспектъ, би действувалъ на противъ съвсемъ решително неблагоприятно.

„Отъ тоя съвсемъ простъ случай става ясно, колко би сбъркалъ ученикътъ, ако би преписалъ просто това, което е казано за Юпитеръ опозиция Марсъ въ ръководствата. Самостоятелното мислене е необходимо, следователно, дори и въ най-проститъ случаи, тъй като никой учебникъ не може да даде всички възможности, които безкритичниятъ би желалъ да препише при тълкуването на единъ хороскопъ. Къмъ това идва още единъ новъ факторъ, който затруднява синтезата и умножава възможноститъ за комбинации.

„И диспозиторътъ на планетитъ, които дохождатъ подъ съображение, това е господарътъ на знака, въ който тѣ се намиратъ, трѣбва да бжде взетъ подъ внимание при преценката на аспектитъ, особено при аспектитъ на Слънцето, Луната и Меркурий. Ако диспозиторътъ е въ добро положение, той действува много благоприятно върху синтезата, която трѣбва да се направи, ако е въ лошо положение, на противъ — неблагоприятно.“

Недѣлчо

Тритѣ царства на живота

Животътъ въ неговата цѣлостъ е нѣщо велико. Той е най-голѣмото благо, дадено на човѣка отъ Бога. Своего начало животътъ води безспорно, отъ нѣщо много по-велико, неизразимо, изпълващо цѣлото битие. И тая Първопричина на нѣщата, тъй като е по-голѣма отъ човѣшкия умъ, по-голѣма отъ самия животъ, включваща го въ себе си, е неопредѣлима. Тази велика реалностъ, източникъ на всичко, наричана съ много имена, си остава непостижима, непозната, необятна. Думитѣ Богъ, Любовь и много други, макаръ и думи на голѣми и свѣтли умове, не я изразяватъ.

Дойдемъ ли, обаче, до живота, тамъ споръ нѣма: животътъ е фактъ, животътъ е истина. Всичко живѣе. Другъ е въпросътъ сега, кой е истинскиятъ животъ.

Имаме животъ на минералитѣ, животъ на растенията, животъ на животнитѣ, животъ на човѣка и животъ на по-горнитѣ отъ човѣка същества, тъй като несвършениятъ човѣкъ не може да бѣде краятъ на творението, не може да бѣде, както обикновено го наричатъ „вънецъ на творението“.

Животътъ не е само на земята. Животъ има по всички слънца и планети, по безбройнитѣ видими и невидими звезди.

Всичко това е външна страна, форма на живота. Но има и друга страна на живота, много по-голѣма и по-реална. Това е невидимата, вътрешната страна на живота — животътъ на сърдцето, на ума, животътъ на душата.

Нѣма нечистъ животъ. Животътъ по начало е чистъ. Тъй като нѣма съ какво да го сравнимъ, нека си представимъ планината окжпана въ утринна роса, нека си представимъ изворитѣ и бистритѣ потоци и радостниятъ човѣкъ, загледанъ въ лазура, съ ржце протегнати къмъ изгрѣващото слънце.

Животътъ е невидимъ. Невидимо той протича презъ три царства.

Въ първото царство той е вѣченъ. Облѣченитѣ тамъ въ него сж безсмъртни. Това е царството на вѣчното познание, на вѣчната правда, царството на свободата и на любовта.

Въ другитѣ две царства протича животътъ на хората. Едното е царството на злото — неорганизираниятъ животъ. Другото е царството на доброто — организираниятъ животъ. Между тия две царства се развива драмата на човѣшкия животъ. Тая драма, каквато я виждаме днесъ, не е писана отъ Бога, защото Богъ е Любовь, Богъ е Мждростъ, Богъ е Истина. Защото, ако днешното безумие на народитѣ наричеме мждростъ, то цѣлата вселена би се разрушила, би се превърнала на прахъ...

И хората, следъ като бждатъ герои на тази драма, ще се пробудятъ и ще потърсятъ Истината.

Днешниятъ свѣтъ е подъ властта на царството на злото. Злото Дгосподаръ, доброто е слуга. Сега иде епохата на царството на доброто. е оброто ще бѣде господаръ, злото — слуга. Но това нѣма да бѣде

още краят. Следъ него ще дойде царството, което владѣе и надъ дветѣ. За това царство малцина знаятъ. Жителитѣ на това царство сж облѣчени съ властъ и сила на която нищо не противоречи. Тази сила, съ която сж въоръжени и синоветѣ на свѣтлината, ние наричаме Любовь.

Дотогава, докато човѣкъ постѣпва зле или добре, той е герой въ драмата на живота. Въ единия случай той е служителъ на злото — въ другиятъ е служителъ въ царството на доброто.

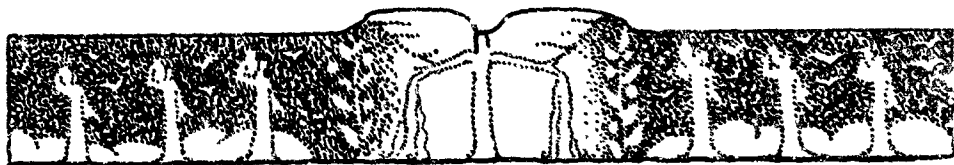
И нѣкога когато Христосъ се намѣри въ царството на злото. Пилатъ Му каза: „Не знаешъ ли, че имамъ властъ да Те пусна или да Те разпна? Христосъ, Който разбираше закона му отвърна: „Ти не би ималъ никаква властъ, ако не ти бѣ дадена отгоре“. Христосъ се подчини. Пилатъ Го разпна. Но разпна ли се свѣтлината? Разпна ли се Любовьта? Разпна ли се този, който е безсмъртенъ? Разпна ли се този, който знае, че е синъ Божи и защо е дошълъ на земята?

Разпнаха Го, но Той възкрѣсна.

На синоветѣ Божи е дадена всѣка властъ на небето и земята. Тѣ сж синове отъ великото царство на Любовьта, и другитѣ царства нѣматъ властъ надъ тѣхъ.

Трудна е задачата на съвременния човѣкъ. Той има да се справя съ много заблуждения на своя миналъ и настоящъ животъ, за да може следъ това да поеме пътя къмъ онова царство, за което душата му дълго е копнѣла.

Тръгналъ по тоя пътъ, той ще почувствува първитѣ признаци на великото и красивото. Ще се почувствува радостенъ и веселъ, ще види заобиколенъ отъ всички тѣзи, които сж работили за него да ликвидира по-лесно съ живота на старото и да започне животътъ на новото — животъ на свѣтла мисълъ, благородно чувство, и разумна воля.

ИЗЪ НАШИЯ ЖИВОТЪ

Боянъ Боевъ

Новогодишенъ разговоръ съ Учителя

Новиятъ день се гради. Хиляди работници по всички краища на земята съ радостни сърдца и свѣтълъ погледъ, устремени въ далечината, градятъ новия день. Той е тъй близко до насъ! Въздухътъ е напоенъ вече съ лъха му, въпрѣки вихъра на днешнитѣ събития, въпрѣки водовъртежа, всрѣдъ който минава днесъ човѣчеството. Небето е по-близко до земята, отколкото всѣки другъ пътъ. Велика работа предстои: небето трѣбва да се свали на земята. Това, което е горѣло като свещенъ копнежъ въ сърдцата на най-умнитѣ и най-добритѣ хора презъ всички вѣкове, ще стане велика действителностъ на земята. Въ тая красива градежна работа участвуватъ не само всички решителни, искрени борци на земята, но и цѣлото небе.

Цѣлата природа е затаила дѣхъ, за да присѣдствува при раждането на новия човѣкъ на земята. Отъ сърдцето му ще блика бистъръ кристаленъ изворъ, който ще напоява всички тревички, цвѣтенца и дървета, които срѣща по пътя си. Надъ главата му ще блисти свѣтла звезда, която ще показва пътя на всички, които сж се залутали въ лабиринта на живота. Въ очитѣ му ще се чете свѣтлината на възвишения свѣтъ, отъ който иде. Гласътъ му ще бѣде като музика на многоструненъ инструментъ. Презъ дето мине, пустинскитѣ пѣсъци ще се превърнатъ въ китни цвѣтни и плодни градини. Изсѣхналото дърво, до което се приближи, ще се раззелени, ще се покрие изобилно съ цвѣтове и ще завърже. Сухата чешма, до която се приближи, ще протече.

Въ тая ранна сутринъ тѣзи мисли сж тъй живи въ менъ! Днесъ е нова година. Новогодишната лекция на Учителя е свършена. Въ нея той ни изведе до високи планински върхове и ни показа дивни изгледи, които се откриватъ отъ тамъ. Идеитѣ на лекцията трептятъ въ душитѣ ни като акорди на свещена музика. Тѣ будятъ въ насъ безброй нови мисли, чувства и стремежи.

Следъ упражненията всички сме пакъ въ салона. Въ връзка съ утринната лекция изпъкватъ много въпроси въ душитѣ. Единъ запитва:

— По кой начинъ може да се преустрои свѣтътъ?

— Хората искатъ да преустроятъ свѣта механически. Това е невъзможно. Това, което може да преустрои свѣта, е Любовта. За да се разцвѣти тя въ човѣка, той трѣбва да почне съ правилно отношение къмъ всичко окржаваше. Преди всичко той трѣбва да има ново отношение къмъ природата. Животътъ е красивъ. Вие трѣбва да се

радвате на всички противоречия. Това е мъчно изкуство, защото мъчно е да се освободи човѣкъ отъ старитѣ навици. Ние живѣемъ въ една разумна природа и сме недоволни. Хората сега мислятъ, че свѣтътъ е лошъ. Не, но неразбранъ е свѣтътъ. Изучавайте природата и черпете сили отъ нея. Като наблюдаваме изворитѣ, смѣняваме състоянието си. Когато си недоволенъ, отеготенъ, застани предъ единъ изворъ и го гледай. Веднага едно свѣтло състояние ще дойде въ тебе, ще почувствуващъ приливъ на сили, едно обнадеждване ще озари твоето съзнание.

И въ най-проститѣ нагледъ работи да виждаме една скрита красота. Въ едно житно зърно, напримѣръ, има красота; то крие животъ въ себе си. Въ природата има всички методи. Трѣбва да се учимъ отъ изворитѣ, отъ камънитѣ, отъ рѣкитѣ, отъ плодетѣ, отъ скъпоценнитѣ камъни и пр.

Най-първо, като се пробуди това съзнание, благодари на разумната природа за това, което хиляди години е правила за тебе. Помисли едно цвѣте и благодари на разумната природа. Благодари и на цвѣтето и кажи на Безграничния: „До сега не можехъ да Те виждамъ, а сега едвамъ назъртамъ, че Си въ цвѣтенцето“. Това е пжтъ, който води къмъ любовта.

Човѣкъ трѣбва да влѣзе въ правилно отношение не само къмъ природата, но и къмъ хората. Въ човѣка има нѣщо велико, една висша душа, която не е още проявена. Първото нѣщо, съ което трѣбва да почнемъ отношенията си къмъ хората, е да гледаме да откриемъ нѣщо хубаво въ човѣка. Това е пжтъ, по който любовта може да протече въ човѣшкото сърдце. Човѣкъ има 12 обвивки, и задъ тѣхъ е човѣкътъ. Ти докато не видишъ Божественото въ човѣка, не можешъ да го обичашъ. А любовта е виждане на божественото. Ще туришъ за правило да уважаващъ божественото въ другитѣ хора, и тогава ще се образуватъ ония вътрешни връзки между васъ и другитѣ. Да обикнешъ единъ човѣкъ, това значи да откриешъ великото, което има въ него. Щомъ обичашъ единъ човѣкъ, той се отваря предъ тебе, една свѣтлина се разкрива въ него и виждашъ новъ, красивъ свѣтъ въ него. А пжкъ щомъ не го обичашъ, всичко е тъмно за тебе, нищо не виждашъ въ него. Всѣкога, когато обикнешъ единъ човѣкъ, трѣбва да знаешъ, че си обикналъ Безграничния. Това, което обичашъ, е Безграничниятъ. Той е въ онзи, когото обичашъ. И това, което те подбужда да обичашъ, е пакъ Той. И ако нѣкой обича другитѣ, както себе си, веднага ще започнатъ да го обичатъ.

Когато двама души се обичатъ и свържатъ своята любовъ съ любовъ къмъ Безграничния, тѣхната любовъ не се свършва. Човѣкъ трѣбва да отиде при Безграничния, за да се научи, какво нѣщо е любовта. Тя е първата причина на всичко. Да обичашъ единъ човѣкъ, това значи да му даващъ нѣщо отъ своята свѣтлина, отъ своята топлина и отъ своята сила. Хората могатъ да се обичатъ, само когато има правилна обмѣна между тѣхнитѣ умове, тѣхнитѣ сърдца, тѣхнитѣ души и духове. При любовта имаме абсолютно довѣрие единъ къмъ другъ.

Хората, презъ чийто сърдца сж протекли животворнитѣ струи на любовта, сж строителитѣ на новия свѣтъ, който иде, За мене лю-

бoвъта е най-великото проявление на Битието, най-високото изявление на Божественото.

Свѣтътъ ще мине презъ изпитания, които не е сънувалъ, и всрѣдъ мжнотиитѣ ще проблесне съзнание у хората за новия път на любовта, който води къмъ освобождение.

Новиятъ човѣкъ е човѣкъ на любовта. Когато се приближавашъ до него, усѣщашъ се добре. Той внася нѣщо хубаво въ тебе, както когато те грѣе слънцето. Добритѣ хора сж като изгрѣващето слънце.

Ако нѣкой те обича и те погледне или само помисли за тебе, той внася животъ въ тебъ. Да ни обичатъ хората, това значи да внасятъ животъ въ насъ.

Любовта е велика, необятна наука. Не чакай другитѣ хора да иматъ хубаво отношение къмъ тебъ, но ти да имашъ хубаво отношение къмъ тѣхъ. Ти искашъ, този, на когото служишъ, да ти благодари, да те обича. Но той още спи. Не е пробуденъ. И като се пробуди, ще ти благодари. Това, което си приелъ отъ Бога, оцянявай. Тогава и това, което ще дадешъ отъ себе си, ще се оцени. При любовта не искамъ да те обичатъ така, както ти искашъ; остави другия свободенъ. Любовта изключва всѣко насилие, отъ каквото и да е видъ. Тя е цвѣте, което може да цвѣти само въ царството на свободата. Днесъ има съревнование, а трѣбва да има съраждане. Радвай се на ученитѣ хора. Щомъ другитѣ сж учени, и ти можешъ да бждешъ ученъ. Щомъ другитѣ сж силни, и ти можешъ да бждешъ силенъ. Когато срещнешъ боленъ човѣкъ, пожелай му да бжде здравъ. Нѣкой иска да стане ученъ човѣкъ. Пожелай му книги и учителъ. Ти не можешъ да пожелаешъ, както трѣбва, ако нѣмашъ свѣтлина въ ума и топлина въ сърдцето. Щомъ пожелаешъ, ти се радвашъ, че си проводникъ на Безграничния.

Въ духовния свѣтъ съществата не хвърлятъ лошъ погледъ никому, радватъ се на щастието на другитѣ и живѣятъ единъ за другъ. И ние можемъ да живѣемъ така. Но за да живѣешъ така, трѣбва да има, кого да обичашъ!

— Какво трѣбва да се прави въ момента?

— Приемете любовта, и започнете да ѝ служите. Станете слуги на любовта. Искамъ да ви ценя слуги на любовта. И любовта е най-подвижната, най-умната слугиня въ свѣта. Тя като минава навсѣкжде, знае, кой отъ какво има нужда, прави услуга, оставя, каквото трѣбва и си заминава. Като станете слуги на любовта, ще влѣзете въ царството на радостта. Подъ радостъ разбирамъ хармония между ума, сърдцето, душата и духа. Всѣко нѣщо трѣбва да се направи отъ любовъ. Всѣка работа, направена отъ любовъ, е свещена.

Всѣко нѣщо, което любовта прави, е ценно. Въ любовта не може да има криви работи. По закона на любовта могатъ да се поправятъ най-ефтино всички погрѣшки.

Любовта е динамиченъ елементъ. Ти имашъ достатъчно горивенъ материалъ, но нѣмашъ запалка. А запалката е любовта. Хората не познаватъ още любовта. Тѣ сж кандидати за нея едвамъ отъ сега нататѣкъ. Вие се приготвявате тепърва за любовта.

Не противодействайте на онова, което разумната природа мисли да направи отъ васъ. И като падате, и като станете, и като умираете и

като се раждате, имайте абсолютно довѣрие, че онова, което тя прави съ васъ, е за ваше добро.

Безъ любовта ти не можешъ да придобиешъ богатата, които животътъ носи въ себе си. Ако не се родите отъ оная любовъ, която носи въ себе си свѣтлина, топлина и сила, не можете да влѣзете въ новия животъ. Въ бждещето, което иде, щастието на нашия животъ зависи отъ любовта, която ще възприемемъ сега и ще приложимъ. Има два живота въ свѣта: животъ на безлюбието, който образува ада, и животъ на любовта, който образува рая. Всички страдания произтичатъ отъ живота на безлюбието. И всички радости произтичатъ отъ закона на любовта.

Новото, което иде, е любовта. То трѣбва да се разбере и приложи. При новия порядъкъ на нѣщата нѣма да има лъжа. Като дойде любовта въ човѣка, и най-малкитѣ работи ставатъ за него интересни и красиви. Хората трѣбва да се запалятъ и трѣбва да започнатъ да горятъ. И трѣбва да горятъ, безъ да изгарятъ. Тая любовъ е влѣзла въ свѣта и работи.

Отворете душитѣ си за любовта! Тя е по-силна отъ всичко. Всѣки день се проявявайте такива, каквито Безграничниятъ ви е на правилъ.

Нѣкои хора сж на северния полюсъ, а други на южния. Малцина сж на екуатора. Сега си турете раницитѣ и тръгнете къмъ екуатора. Тамъ е мѣстото на любовта. Любовта е съ най-малкитѣ противоречия. Отъ тамъ трѣбва да започнете всички. Тамъ е мѣстото на изобилието. Тогава човѣкъ ще има, какво да взема и какво да дава. Та сега ще отидете на екуатора, и като отидете тамъ, ще научите всичко.

По колелото на зодиака

Козирогъ

Земята е постлана съ меката постелка на искрящъ снѣгъ. Слънцето бѣга между пролукитѣ на сивата облачна покривка и скоро върхътъ на планината пламва въ червенитѣ зари на залѣза, като че по него е потекла обилна лава.

Настѣпва мждрюока нощъ и по небето се сипятъ едри, трептещи звезди. Навънъ утихватъ фъртунитѣ, а въ мълчаливата стая догарятъ червени вжглени.

Студена е земята, вковани въ ледове сж водитѣ, въ които играеше слънчевиятъ лжчъ и водното конче, вковани сж човѣшкитѣ сърдца.

Дълбока и мълчалива е нощта, въ която небето е извезано съ студени звезди, нощта въ която гасне вжгленчето на огнището и надеждитѣ на чакащитѣ люде. Но никой не знае, колко е богата тая бременна нощъ, защото изъ сърдцето на свѣта ще се роди свѣтлиятъ младенецъ, обещанъ още тогава, когато земята бѣше неустроена и пуста.

Ще грѣйне на небето едра пжтеводна звезда и ангели ще запѣятъ въ сърдцата ни. Никой не знае, колко е богата тая вкована въ ледове нощъ, подъ снѣжнитѣ прѣспи на която спи и чака житното зърно.

Тъкмо сега, когато всички сж престанали да вѣрватъ и нищо не очакватъ отъ земята, тъкмо сега тя ще разтвори топлитѣ си пазви, за да даде най-сжжпия си плодъ. Въ тая корава грѣдь, шибана отъ камшицитѣ на зли фъртуни, напукана отъ мжка, изтжпкана съ копитата на вражи конници, тихо зрѣе ласката на идещия день, който ще залѣе свѣта съ своя блѣсъкъ.

Който знае да чете писмото на съзвездията, той е буденъ и чака. Той е приготвилъ дароветѣ си и когато на тъмния куполъ свѣтне великолепието на звездата, той ще трѣгне да се поклони на любовта, която се роди.

И колко сж тия, които чакатъ!

Сега днитѣ сж малки, а нощитѣ дълги като ноци на затворникъ. Слънцето бързо пробѣгва по небето, заспиватъ планинитѣ, мракъ пада надъ свѣта и въ дълбоката нощъ, която обвива свѣта, будни сж тия, които чакатъ тихия зовъ.

Навънъ е сковаващъ студъ. Вжтре блещукатъ сетнитѣ вжглени на огнището.

Но знаете ли, колко е богата тая нощъ надъ свѣта?

Знаете ли, че младенецътъ ще се роди?

Пригответе дара — смирна и елей, да идемъ да ги поднесемъ!

Д. Ан-ва

ЯБЪЛКОВИЯ ЦВѢТЪ

На малкото дървце въ чаровния априлъ
бѣ цвѣналъ утринъта единъ едничѣкъ цвѣтъ.
Роса го ороси и слънце го огрѣ,
а вѣтъръ щомъ повѣ, полѣхна ароматъ.

Той бѣше цвѣтъ единъ въ сияние роденъ.
Изъ златното сърдце поглеждаше сълза.
— При този розовъ цвѣтъ пчелици да брѣмчатъ,
и плодъ да се роди, — съ усмивка Богъ каза.

И златното сърдце разтвори се тогазъ
и брѣмнаха пчели. Вълни отъ ароматъ
преливаха до тѣхъ, зовѣха ги безспиръ,
и все на този цвѣтъ, единъ едничѣкъ цвѣтъ.

Стоеше подъ дъжда невинното дървце,
а малкиятъ цвѣтецъ се гушеше подъ листъ.
Чадърче бѣ му той и капкитѣ тогазъ
звѣнтѣха въ ласкавъ тонъ, преливащъ и сребристъ.

Когато после туй престаналъ бѣ дъжда,
и слънцето огрѣ, небесната джга
излжчи цвѣтове. Цвѣтецътъ я видѣ
и още по-красивъ разтвори се сега.

Затуй ли въ есенъта на малкото дървце
висѣше чуденъ плодъ, плодъ огнено червенъ?
Той бѣше цѣлъ любовъ, мелодия и лжчъ,
той бѣше красота, на новъ и слънчевъ день.

Той бѣше любовта на малкия цвѣтецъ
къмъ слънчевия лжчъ и чистата роса,
къмъ вѣтъра игривъ и ронния дъждецъ,
къмъ синьото небе и кротката джга.

Той бѣше любовта о, този сладѣкъ плодъ,
на розовия цвѣтъ къмъ цѣлата земя.
И тази си любовъ въ малкитѣ сърдца
на своитѣ семенца той радостно прелѣ.

ПЛАНИНСКИ ВРЪХЪ

Надвистналъ облакъ кълбестъ, бѣлъ,
Катъ кждравъ кичуръ се развѣлъ
Надъ челото на върхъ високъ.

А той замисленъ, мълчаливъ,
Като мждрецъ вглѣбенъ въ разгадки,
Спокойно срѣща и изпраща
Единъ следъ други вѣковетъ.

Що знае той, какво е видѣлъ,
Говорятъ многото слова,
Написани въ животъ и време
По каменната му глава.

Надвисналъ облакъ кълбестъ, бѣлъ,
Катъ кждравъ кичуръ се развѣлъ
Надъ челото на върхъ високъ.

S.

Д-ръ Е. К.

Анри Бергсонъ

Наскоро въ Парижъ напустна земята великиятъ философъ на новото време, голѣмиятъ неоспиритуалистъ Анри Бергсонъ. Той е роденъ на 18. октомврий 1859 год. въ Парижъ, като синъ на тогавашния компонистъ и пиянистъ Михаелъ Бергсонъ, преселилъ се отъ Варшава.

Първоначално Анри Бергсонъ заема професура въ Висшето Нормално Училище, а следъ това въ най-висшия френски учебенъ институтъ — Колежъ де Франсъ. Той е билъ членъ на Френския институтъ и Френската академия на наукитъ. Следъ голѣмата европейска война, презъ 1928 год. му е дадена Нобелевата Премия по ли-

тература и философия.

Значението на Бергсона за новата свѣтловна мисль, за създаване основния духъ на днешния вѣкъ, е твърде голѣмо. Основата на неговата философия е духовното. То е първично действителното въ свѣта. Съ своята философия, той се стреми да превъзмогне механистичното и материалистичното схващане на естествознанието. Истинската, духовната действителностъ може да бжде схваната чрезъ дълбокото вътрешно преживяване, чрезъ вглѣбяване въ себе си, въ своята собствена свободна вътрешна сжщностъ. Този процесъ на вглѣбяване е интуицията, непосредствения методъ на познанието. За вътрешната духовна сжщностъ и действителностъ, въ противоположностъ на материалното, сж характерни вътрешната динамика (интензитета), а не пространствеността (екстензитета), вътрешната свобода, вмѣсто причинната (каузалната) необходимостъ, творческия животъ, вмѣсто статическото съществуване, постоянната, (реалната), истинската трайностъ, вмѣсто простото редуване на явленията. Трайността споредъ Бергсона е понятие различно отъ физикалното понятие за време. Последното е резултатъ отъ превръщане реалната трайностъ въ пространственостъ — т. е. отъ нейното външно проявяване. Истинската трайностъ е творческо продължение, динамично единство между миналото и настоящето. Разумътъ, съ който си служи науката, чийто обектъ е външниятъ материаленъ свѣтъ, не може да се добере до познанието на истинската трайностъ. Това е възможно само чрезъ интуицията.

Външниятъ свѣтъ е вторична проява на истинската трайностъ, на творческата жизнена сила (*élan vital*). Външниятъ свѣтъ е едно състояние на диференциране, на прекристализация на вътрешната творческа сжщностъ. Биологическото развитие е сжщо проява на единната, свободна творческа сила. То се изявява въ две насоки — посрѣдствомъ инстинкта отъ една страна и разума, отъ друга. Интуицията е, която обединява творческата, непосредствена проява на инстинкта и прозорливостта на разума.

Бергсонъ счита творческата жизнена сила като най-дълбоката сжщностъ на битието и живота. Тя е проява на Бога, това абсолютно

съзнание, което е „неограничено, непрекъснатъ животъ, дѣло и свобода.“ Въ това е целта на творческото развитие — достигане свободата, самоосвобождаване на духа. Творческото развитие е развитие на мировата воля, на проявения Богъ.

Бергсонъ е написалъ твърде много и голѣми съчинения, въ които подробно е развилъ схващанията си за превеса на духовното надъ материалното — тѣлото е инструментъ на душата, за времето въ обсега на истинската трайностъ (духовното) и Айнщайновото схващане споредъ теорията за относителността, за смѣха (комичното) — изразъ на противоречие между мъртвото и живото, за истинския моралъ и религия като творчески, свободни динамични прояви на човѣшкия духъ и пр. Всичкитѣ му съчинения сж издадени досега въ десетки издания, най-важнитѣ отъ които сж: „Опитъ (Есе) върху непосредственитѣ данни на съзнанието“ (на нѣмски тая книга е преведена подъ надсловъ: „Време и Свобода“), „Материя и паметъ“, „Творческата еволюция“, „Смѣхътъ“, „Трайностъ и едновременностъ“ — по случай теорията на Айнщайна, „Духовната енергия“, „Двата извора на морала и религията“, „Мисълта и подвижното“ и др.

За този, който е посветенъ въ окултизма, въ окултнитѣ науки е много ясно отъ кжде Бергсонъ е черпилъ, върху основата на кое знание е обосновалъ своята философия. Известно е, че Бергсонъ е взималъ активно участие въ окултнитѣ и спиритуалистични движения въ Франция. Главната му целъ, обаче, бѣ да изложи окултнитѣ, духовни истини на единъ съвремененъ философски езикъ. И той успѣ въ голѣми размѣри! Неговото влияние върху свѣтовната мисль е твърде голѣмо. Днесъ думата „интуиция“ като непосредственъ методъ на познанието, срѣщу която въ началото на този вѣкъ се е водила страшна война, е възприета и се използва отъ най-голѣмия материалистъ. Нея ще срѣщнете още изъ учебницитѣ по природни науки издавани въ Съветска Русия дори! — Така неусетно се вмѣква отново духовното въ живота, въ свѣта. Много философи и учени по широкия свѣтъ сж били силно повлияни отъ философията на Бергсона. Могатъ да се посочатъ имената на Дришъ, Кайзерлингъ, Прагматическитѣ философи въ Америка и пр. Католицизмътъ се е възползвалъ извънредно много за себеобновление отъ философскитѣ учения на Бергсона. Това е твърде естествено — истината, духовната истина обновява всички и всичко, но тя не се ограничава и никой не може да я ограничи. Тя внася животъ навсѣкжде. Тя е чиста и свѣтла. Бергсонъ е великъ работникъ въ свѣта за вѣчната Истина, за Бога. Неговото име, неговото дѣло ще пребже, защото е пропито отъ Духа на вѣчността, на абсолютната трайностъ и творческата еволюция.

Той е живъ во вѣкъ!

ЗАГАДЪЧНИ ЯВЛЕНИЯ

Копринениятъ платъ

Това, което ще разкажа, бѣше къмъ 1906 година. Бѣхъ лична приятелка съ г-ца Иванка М. и съ майка ѝ. Тѣ живѣха въ Търново. Иванка се ожени и отиде да живѣе въ другъ градъ. Деветъ месеца следъ женитбата тя почина въ София. По това време азъ бѣхъ учителка въ търновско. Когато дойдохъ въ Търново, видѣхъ я на сънь: азъ съмъ долу на вратата, а тя на горния край на стълбата. Запитахъ я:

— Много мисля, Иванке, какъ прекарвашъ.

— Не съмъ сама. Татко е при менъ. Много ми е мъчно, че мъжътъ ми подари на майка ми коприненъ платъ за рокля, но тя не си я ошила още.

Когато се видѣхъ съ майка ѝ В. въ Търново, разказахъ ѝ този сънь. Тя каза:

— Колко ме караше Иванка да си направя рокля отъ този платъ, а пъкъ азъ ѝ казвахъ, че ще направя това, когато тя ще има дете.

По-рано азъ не знаехъ, че мъжътъ на Иванка подарилъ на майка ѝ коприненъ платъ.

Необикновена сензитивность

Едно 8—9 годишно момиченце отива за покупка, на връщане пада и си счупва крака. Гипсиратъ я. Тя лежи въ кѣщи. Гледа я майка ѝ. Както лежи, тя казва веднажъ на майка си:

— Приближава къмъ менъ еди-коя-си. (и тя споменава името на една съседка). Когато дойде, кажете ѝ да не влиза, понеже сега не съмъ готова да я приема.

Другъ пътъ тя казва:

— Идва еди-коя-си при менъ (пакъ казва името ѝ). Кажи ѝ да влѣзе. Искамъ да я видя; тя ми носи успокоение. Въ тѣзи случаи и други подобни случаи, тя казвала предварително вѣрно, кой идвалъ при нея.

Съобщение отъ приятель

Бѣхъ студентъ въ Берлинъ. Това бѣше презъ есеньта на 1928 година. Бѣше къмъ 10 часа вечеръта.

Лежа на кревата си въ полу-будно състояние, и предъ менъ се явява моятъ добъръ приятель А. К. отъ гр. Горна Джумая и ми съобщава, че той напусналъ земята въ една софийска болница и е нѣмало близки около него въ този моментъ; билъ съвсемъ самъ.

Десетина деня следъ това получавамъ писмо отъ нашата приятелка Х. отъ София, въ което тя ми съобщава за преселването отъвдѣ на нашия приятель А. К. и то въ сѣщия день, въ който той ми се яви.

ОТЗИВИ, ВЕСТИ И КНИГОПИСЬ

Идеи́т на Всеми́рното Братство въ чужбина

Една американка отъ Ню-Йоркъ, която се е занимавала съ окултни науки и е чела въ преводъ на английски беседитѣ на Учителя, пише на едно лице въ България следното писмо:

„Много се интересувамъ отъ утриннитѣ упражнения, наречени паневритмия, които сж придружени съ специална музика. Трѣбва да е чудесно да има човѣкъ за учителъ едно такова лице като Вашия Учитель. Азъ това лѣто посещавахъ една духовна школа на тѣй нареченото движение „християнско лѣкуване“. Прекарахъ въ курса 8 седмици и презъ това време почувствувахъ, че всичкитѣ ми клетки бѣха изпълнени съ любовта на Бога. Цѣли два месеца ушитѣ ми слушаха думи на любовъ, хармония, миръ и радостъ. Това бѣше небето на земята. Тамъ почувствувахъ, че най-после съмъ дошла у дома си, следъ като съмъ била далечъ презъ цѣлия си животъ. Азъ желая да стана ученичка на Учителя и да работя за повдигането на човѣчеството въ Америка. Трѣбва да е велико нѣщо да се работи за идеи́т на Учителя и да се получаватъ резултати отъ тия чудно хубави идеи.“

*

Единъ американецъ отъ Бруклинъ, който е челъ беседитѣ на Учителя въ английски преводъ, пише въ едно писмо между другото:

„Никжде не съмъ срѣщалъ такова учение. Единствено знание за идеи́т на Учителя получихъ отъ третѣ беседи, които прочетохъ: Голѣмиятъ братъ, Великиятъ законъ и Високиятъ идеалъ. Следъ прочитането на тия беседи, пълни съ духовна манна, почувствувахъ гладъ за още такива и за това писахъ на едно лице и го помолихъ да ми даде сведения за Всеми́рното братство. Отъ известно време търся усърдно духовнитѣ истини, които могатъ да повдигнатъ човѣчеството. Дълбоко разбирамъ радостта, която вие чувствувате, слушайки мждростта въ словото на Учителя. Съ дълбока благодарностъ пиша това писмо и очаквамъ, че съ ваше съдействие ще мога да чета словото на Учителя. Желая да работя за проникването на тия идеи, на това ново съзнание между търсещитѣ уши“.

*

Книгата „Свещени думи на Учителя“ е напечатана въ Ню-Йоркъ въ последно време въ английски преводъ въ 5 000 екземпляра. Изданието е разкошно. Всѣки екземпляръ е подвързанъ красиво. Форматътъ на книгата е като българския. Издателятъ въ Ню-Йоркъ нарочно е под-

вързалъ разкошно всѣки екземпляръ, понеже съзнава, че тя трѣбва да се употребява като настолна книга. Той счита, че тя ще играе важна роль за пробуждането на ново съзнание въ човѣчеството. Книгата е прѣсната по всички щати на Америка.

Книгата „Общение съ Бога“ отъ Учителя се превежда въ Чикаго на английски отъ руския преводъ.

*

Духовни прояви въ Швеция — Дейността на Оскаръ Свантесонъ

За проникването на новитѣ идеи навсѣкжде по свѣта и за тѣхното популяризиране, той периодически печата и изпраща бюлетини на есперанто, въ които излага въ сбита форма проявитѣ на всѣко движение за новото въ разнитѣ страни на свѣта. Ето единъ добъръ начинъ, чрезъ който есперанто може да служи за идването на новата култура на земята. Тая дейность на Оскаръ Свантесонъ е единъ симптомъ, че на всѣкжде въ свѣта има вече преданни работници за новитѣ идеи. Това е единъ белегъ, че съзнанието на човѣчеството се пробужда въ всички части на свѣта.

*

Единъ рѣдкъ случай на сензитивность въ Америка

Напоследкъ печатътъ говори много за една необикновена жена въ Съединенитѣ щати. Единъ лѣкаръ е изследвалъ нейнитѣ способности и е намѣрилъ у нея необикновена способность. Тя отъ половинъ часъ разстояние чува приближаването на автомобиля и даже познава, че е препълненъ съ пътници. Нейниятъ необикновенъ слухъ даже слуша шума, който се произвежда въ дървото, когато съхне. Тя слуша разговоритѣ, които се водятъ въ други апартаменти на голѣмото здание, въ което живѣе.

За окултната наука всичко това е лесно обяснимо. Чувствителността на разнитѣ сѣтива е на степени. Не е мжно тогава да дойдемъ и до твърдението на окултната наука, че има хора, толкова чувствителни къмъ трептения съ по-къси вълни и съ по-голѣма бързина, че могатъ да възприематъ нѣща, за които обикновенитѣ човѣшки сѣтива сж нечувствителни. Тѣй идваме по единъ естественъ начинъ до разбирането на телепатията и ясновидството и до приемането на единъ свѣтъ по-обширенъ отъ свѣта на обикновенитѣ петъ сѣтива.

Интересни явления при последнитѣ земетресения

При земетресенията, станали презъ есенъта 1940 година въ Ромъния, Турция, Италия и пр., се констатираха известни явления, които могатъ да бждатъ използувани при изследвания причинитѣ на земетресенията. Животни, доста време преди земетресението, още когато всичко е на вредъ тихо, идватъ въ голѣмо смущение и вълнение и почватъ да бѣгатъ отъ населенитѣ мѣста. Така правятъ напримѣръ волове, кучета, коне, патици и пр. Отъ друга страна при много земетресения се забелязватъ свѣтлинни явления въ вѣздуга. Окултната наука може да обясни съ логическа последователность тия особени явления при земетресения.

ята. Тя е въ състояние да хвърли свѣтлина върху по-дълбокитѣ причини на земетресенията. Съвременната наука не може да обясни горнитѣ явления. Тѣ показватъ, че животнитѣ обладаватъ известна свѣрхчувствителностъ, която човѣкъ е загубилъ поради отдалечеността си отъ природата. Окултната наука има други по-дълбоки разбирания за причинитѣ предизвикващи земетресенията, които се различаватъ отъ схващанията на материализма.

*

Шопенхауеръ, отъ Томасъ Манъ и Толстой, отъ Стефанъ Цвайгъ, излѣзоха отъ печатъ като томъ IV и V отъ Библиотека Безсмъртни мисли. Цена 60 лв. тома. И тѣзи книги представятъ изящно издание, което прави честъ на издателството. Имената на двамата голѣми писатели — Манъ и Цвайгъ сж една гаранция за подбора на материала и илюстрацията на тия великани на човѣшката мисълъ и дѣло — Шопенхауеръ и Толстой. Има нѣщо, съ което убедениятъ привърженикъ на ненасилието не може да се съгласи съ мнението на Цвайга за Толстия по този въпросъ, но това остава едно негово мнение! Важно е, че самъ Цвайгъ счита Толстия като предтеча за новото време, за новото устоичество на Русия, а ние можемъ да добавимъ, че Толстой е предтеча за новото устройство на братство и любовъ, което иде да цари въ свѣта, между хората.

Препоръчваме горещо на читателитѣ на списанието всички книги отъ Библ. Безсмъртни мисли.

Д-ръ Е. К.

„Игри и занимавки по смѣтане — аритметика“, отъ Петъръ Х. Сотировъ. Библиотека „Отъ живота за живота“, № 2. Ихтиманъ, 1940 год. Цена 50 лв. Стр. 224. Доставя се отъ автора, учителъ въ гр. Ихтиманъ.

Авторътъ е известенъ педагогически писателъ. Тая книга е първа по рода си на български. Чрезъ нея се въвежда единъ съвсемъ новъ духъ въ първоначалното училище и прогимназията. Отъ книгата се вижда, че авторътъ е добъръ познавачъ на детската душа, и той предлага методъ, чрезъ който по единъ красивъ, художественъ начинъ, чрезъ красиви игри и други упражнения детето се въвежда въ царството на числата. За да се види, въ кой духъ работи авторътъ, достатъчно е да се прочете статията му за любовта въ сп. „Родно училище“.

С Ъ О Б Щ Е Н И Е

Настоящата първа книжка отъ петнадесетата годишнина на списанието излиза по решението на редакцията въ три коли. За напредъ списанието ще излиза редовно всѣки месецъ въ единични броеве отъ по две коли.

Молимъ всички приятели на „Житно зърно“ да взематъ присърдце неговото дѣло и да запишатъ поне още по единъ новъ абонатъ.

Чрезъ задружнитѣ усилия на всички приятели на „Житно зърно“ къмъ новата култура на свѣтлината!

Du Maître

LE NOUVEAU QUI NAIT

Si nous examinons la vie, nous verrons qu'il existe un ordre, un arrangement dans toute la nature. Là, chaque chose est à sa place. Il n'y a en elle ni trouble ni contradiction. Cependant comme les hommes ne comprennent pas son ordre, ils ont créé leur ordre à eux, et ils veulent le lui imposer. Si cela pouvait se faire, la terre verrait fondre sur elle les plus insignes malheurs.

Pour éclaircir cette pensée, je me servirai d'un exemple. Un célèbre travailleur grec, passé maître dans sa spécialité, venait d'achever un bâtiment. Comme il travaillait sur le toit, il tomba par mégarde et se cassa les deux jambes. Et le voilà qui commence à protester, à trouver que le monde n'est pas bien fait et se tourne enfin avec une prière vers Zeus pour qu'il change la loi et fasse en sorte qu'on ne se casse pas les jambes. Zeus écouta sa prière et changea la loi. Les jambes du maître-ouvrier furent guéries et il alla finir son travail. Il monta sur la bâtisse et se mit à frapper du marteau pour enfoncer les clous. Quel fut son étonnement en voyant que les clous, quelque fort qu'il les frappât, ne s'enfonçaient aucunement. N'arrivant pas à les faire entrer, il se mit en colère et jeta son marteau; mais celui-ci resta suspendu en l'air. Dans sa fureur il sauta lui-même à terre, mais il resta aussi suspendu en l'air. Et de nouveau il commença à protester contre les dieux. Ayant cependant un peu réfléchi, il vit que Zeus avait fait précisément ce qu'il avait demandé. Il comprit alors que le premier ordre des choses est à préférer, et de nouveau il pria Zeus de rétablir l'ancien ordre, qui est meilleur, quoique l'on puisse s'y casser les jambes.

Les gens se représentent le mal tel qu'il n'est pas. Comme ils ne peuvent le comprendre, ils veulent l'écarter. Mais le mal est une nécessité dans le monde. Dans le monde culturel d'aujourd'hui, on se bat pour avoir quelque avantage. Les hommes de la terre croient qu'ils arrangeront le monde. Le monde est libre. Les hommes n'en sont pas les maîtres. Ils ne sont que des serviteurs. Ceux qui gouvernent la terre sont venus et l'ont assiégée. Si les yeux des gens s'ouvraient, ils verraient que la terre est assiégée par des êtres qui sont venus pour y travailler et la remettre en bon état. Et tous ceux qui y demeurent accompliront leur volonté. Ces êtres disent: Il y aura la paix sur la terre. A l'avenir, seuls ceux qui ont le cœur plein d'amour, qui aiment la vérité, ceux qui ont des vertus pourront y vivre; ceux-là hériteront la terre. Les futurs héritiers de la terre seront des gens sains, avec des intellects clairs, des cœurs et des volontés nobles. Ce seront des gens libres et forts.

La pensée de l'homme doit apporter le bien aux autres. Les pensées doivent être au profit des hommes, servir à les relever et non à les

faire trébucher. Si l'être humain avait pu s'approprier cet état normal qui lui a été donné primitivement par la nature, il eût senti se manifester en lui un sens de réceptivité et de compréhension, il eût pu avoir des rapports avec le monde invisible. La foi est un sens qui nous montre ce qu'il y a dans l'autre monde. Si l'on comprenait la foi, on pourrait voir. La foi est une loi qui nous fait voir.

Nous avons vu qu'en dehors de notre ordre, il est un autre ordre qui organisera le nôtre. Nous sommes ici sur la terre dans le processus de l'organisation. Dans l'Ecriture, il y a un verset qui dit: „La femme qui accouche est dans la douleur. Mais dès qu'elle a accouché, sa douleur se transforme en joie parce qu'un homme est né“. Nous vivons dans une époque où la race blanche tout entière est grosse d'une idée. Le sang que l'on verse à présent, toutes les souffrances que subissent les gens d'aujourd'hui, sont les douleurs de l'enfantement. Combien de millions de cellules sont sacrifiées lorsqu'une femme accouche! Dans la nature la loi est la même. Les tourments que nous supportons, tous ces gens qui périssent deviennent victimes pour que le beau naisse dans le monde.

En disant cela, nous ne faisons que constater le fait. Cela signifie que tout ce qui se passe dans la nature est raisonnable et bon. Ou employons d'autres termes: Pour tout ce qui a été créé, Dieu a longuement réfléchi, et en fin de compte, tout tournera au bien. Ayons foi en cela! Dès que nous en venons au Divin, ne prenons personne comme autorité. Croyons que tout ce que nous endurons tournera à notre bien.

Nous souffrons tous en ce moment vu que nous participons aux souffrances de l'humanité qui accouche. Nous vivons sur la terre et lorsqu'il naît quelque chose de grand, nous y prenons part aussi. Si nous voulons participer aux biens futurs, il faut que nous prenions part également aux souffrances que l'on endure aujourd'hui. Nous profiterons des biens pour autant que nous aurons pris part aux souffrances. Plus sont grandes les souffrances par lesquelles nous avons dû passer, et plus seront grands aussi les biens qui nous viendront. Nos biens seront d'autant plus petits que nos souffrances ont été petites. Nous subissons des peines parce que ce qui naît naîtra en même temps dans toutes les âmes. Le Divin vient et naîtra dans chaque âme. Cela sera le bien futur. Il naîtra dans tous les êtres qui vivent sur la terre. L'Ecriture dit: „Celui qui est né de Dieu ne pèche pas“. Ce qui doit naître est en nous. Tant que nous ne naissons pas de Dieu, nous ne pouvons être heureux. La femme ne peut oublier sa douleur tant que l'enfant n'est pas né.

Les gens ont aujourd'hui des compréhensions surannées. Ils pensent qu'aussitôt après leur mort ils iront au ciel que St. Pierre viendra à leur rencontre, et ainsi de suite. Tant qu'ils n'aiment pas Dieu de toute leur âme, de toute leur pensée, de tout leur cœur et de toute leur force, ils ne peuvent mettre le pied au ciel. S'ils n'aiment pas leur prochain comme eux-mêmes, ils ne peuvent entrer dans l'autre monde. Si l'homme qui meurt n'aime pas Dieu et son prochain, il se trouvera dans des conditions pires encore. Tous ceux qui n'ont pas appris à aimer Dieu et leur prochain retourneront dans l'ancienne vie et leurs souffrances augmenteront.

Sans l'amour, aucune idée ne peut naître dans le monde; sans l'amour, aucun sentiment noble, aucun procédé noble ne peut naître. Aucun

progrès, aucun bonheur, rien ne peut naître dans le monde sans l'amour.

L'humanité contemporaine doit donner le jour au sentiment le plus élevé qui soit au monde : Il faut que tous les hommes vivent en frères et soeurs. Il faut que naissent le nouveau frère et la nouvelle soeur. Tant que le nouveau frère et la nouvelle soeur ne viennent pas dans le monde, l'amour ne peut s'y manifester. Lorsque viendra ce nouveau frère, il nous fera savoir pourquoi le monde est créé. Lorsque viendra la soeur, elle nous fera saisir le sens intime de la vie et nous comprendrons pourquoi tant de souffrances ont été notre lot.

Fasse le ciel que chacun de nous ait un vrai frère dont il soit aimé et une vraie soeur qui l'aime ! Et que nous vivions avec eux dans les siècles des siècles.

Редакцията доставя книгѣ:

ЛИЦА И ДУШИ

(Физиогномични портрети)

отъ ГЕОРГИ РАДѢВЪ, срещу 30 лв

ЛЪКУВАНЕ ЧРЕЗЪ ЦВѢТНИТЪ ЛЖЧИ

отъ А. ОСБОРНЪ-ЙИВСЪ, срещу 20 лева

Продължава подписката за
ПЕТНАДЕСЕТТА ГОДИШНИНА
на сп. **ЖИТНО ЗЪРНО**

Гарий 1941 година

Цената е около 80 лева.

Възможност на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“ и за направят ще се
да
да
свои
и поз-
ИТНО

ЖИТНО
новъ
ото
и
за разпространяване свѣтлината
итъ идеи
итъ така обил
спомога
ождаче
и

Всичко от изпраща на адресъ: „ЖИТНО ЗЪРНО“
Пощенска кутия № 270 -- С

и че
чекова сметка № 1597

Всѣка изпратена сума трѣбва да бѣде придружавана съ писмо.

Adresse de la revue

ЖИТНО ЗЪРНО

Boîte postale № 270

SOFIA (Bulgarie)

и че

Boîte postale № 1597